DIREKT ★ AKTION

NR 1/2001 (27) 20 kr SYNDIKALISTISKA UNGDOMSFÖRBUNDET

Stoppa vårens EU-toppmöten... Vi ses i Göteborg!

GÖTEBORG

Redaktionen säger sitt:

Ingen röd-brun röra i Göteborg!



I det här numret skriver vi bland annat om vad som händer kring och under EU-toppmötet i Göteborg i juni. Vi skriver också om de bruna löss som förekommer inom alternativ- och new age-rörelserna och därifrån sprider sina slemmiga tentakler in i vänstern.

När det gäller EU så har vissa vänstergrupper synnerligen suspekta argument, argument som man trodde sig kunna få höra från de brunare delarna av moderaterna och vidare högerut. I tidningen FiB-Kulturfront nr 1/2001 talar sig Jan Myrdal varm för nationen och mot EU. OK, det är inget fel på att vara mot EU, men att driva ett svenskt EU-utträde som nutidens största fråga är att sikta totalt jävla fel. Kravet på utträde ur unionen är nationalistiskt, och att sen pappa Myrdal dravlar om att "familj och fosterland, lag och ordning" minsann är "traditionella socialistiska värderingar" visar bara att han såväl saknar koll som att han inte borde kallas socialist. Möjligen om ett litet "national-" placerades framför. Å andra sidan är det väl knappast förvånande att höra sådan brun smörja från en gammal maoist.

Lite mer förvånande är det då att läsa i Proletären att syndikalisterna, med syftning på SAC, skulle drömma om något slags Europas förenta stater. Då RKU inte tycks kapabla att skriva egna artiklar har de baxat artikeln rakt av, kortat ned den något, ersatt syndikalisterna med SUF och publicerat den i sin tidning Rebell. Vidare i Prollens artikel beskrivs EU som kapitalets union, något som förvisso är sant, men är inte Sverige lika mycket kapitalets stat? En annan intressant detalj är för övrigt att stalinisternas konspirationskåta argumentation är skrämmande lik den Lars Adelskogh för i sin artikel "Är EU en judegrej?" (se sidan 12-13).

Med sin vurm för nationalstaten är det inte konstigt att vissa personer med öppet rasistiska åsikter sökt sig till KPML(r) och RKU. Nyligen kunde Arbetaren (4/01) avslöja att flera medlemmar uteslutits ur RKU på grund av samröre med nazister.

KPML(r) och FiB/K är inte bara de två lustigaste förkortningar man kan hitta, utan också de två främsta representanterna för vad man skulle kunna kalla för Sveriges "nationalvänster". På senare tid har de allt mer lagt klasskampen åt sidan och börjat flörta öppet med unket nationalistiska strömningar i sin kamp för utträde ur EU, den fråga som för dem överskuggar allt annat.

Vad denna nationalvänster tycks ha mer än lovligt svårt att fatta är att det inte har någon som helst betydelse om Sverige är med i EU eller inte. Större delen av Sveriges export går till EU-länder, de beslut som fattas där påverkar oss oavsett om vi är med eller inte. Vi syndikalister är emot staten. Det spelar ingen roll om det är en nationalstat modell Sverige eller en federal superstat av den modell EU aspirerar på att bli, den är likt förbannat inget annat än ett verktyg för borgarklassen.

Att vi syndikalister inte driver frågan om svenskt utträde betyder inte att vi är för EU, som vissa jävla nationalvänstersänken tycks tro. Vi tycker helt enkelt att det finns vettigare saker att göra i juni än att traska sida vid sida med folkdräktsklädda centerpartister till försvar för Folk och Fosterland.

Låt demonstrationerna i Göteborg bli en mäktig styrkeuppvisning för socialister från Sverige, Europa och resten av världen, där vi i stället för att värna vår egen lilla del av kakan ställer gemensamma krav på en radikalt ny världsordning!

Det här vill Syndikalistiska Ungdomsförbundet

SUF är inte ett politiskt ungdomsförbund bland alla andra. Vi vill inte ha makten, vi tycker inte heller att det är fel makthavare som styr. Vi vill inte ha några makthavare överhuvudtaget.

Vi vill ha ett samhälle där alla har makten över sina egna liv och över det gemensamma samhället. Vi bedriver vår kamp på skolor, gator, bostadsområden och arbetsplatser.

Alla människor är lika mycket värda. Det är därför vi jobbar mot patriarkatet och sexismen, och mot rasismen och fascismen. Kapitalismen tjänar på att splittra arbetarklassen och få oss att strida inbördes. Därför understöds rasismen och sexismen på olika sätt av borgarklassen.

Kapitalismen är det ekonomiska system som gör de rika rikare, och de fattiga ännu fattigare. Det finns vissa, borgarklassen, som tjänar pengar och får makt bara genom att äga arbetsplatserna, bankerna och bostäderna. De lever på räntor, hyror och överskottet från det vi, arbetarklassen, producerar.

Istället för detta orättvisa och i längden ohållbara system vill syndikalismen skapa ett frihetligt socialistiskt samhälle utan klassklyftor och orättvisor.

Kapitalismen är ett djupt odemokratiskt system. Det påstås att staten består av folket, och att folket, genom att rösta vart fjärde år, skulle styra staten. Det är inte sant. Det är pengar som styr staten och samhället, liksom pengar styr resten av våra liv. Staten är inte vår, utan kapitalets.

Syndikalismen kräver kompromisslöst varje människas rätt till frihet.

Kampen för frihet och rättvisa är klasskampen. De som äger arbetsplatserna, borgarna, vill fortsätta leva och frodas under vårt slit. Men vi kämpar för vår frihet och därför arbetar vi bland annat fackligt, där konflikten är tydlig - arbetare mot arbetsköpare.

Vår kampmetod kallas direkt aktion, och betyder handling utan ombud. Besluten tas av dem som berörs, och kampen måste föras av vanliga människor här och nu.

Direkt Aktion är Syndikalistiska Ungdomsförbundets tidning. Den ges ut av Kulturföreningen Direkt Aktion. Ansvarig utgivare är Linda Wagenius.
I redaktionen: Mikael Boberg, Ola Brunnström, Matilda Köhlmark, Vidar Lindh, Erik Mellsjö, Jonas Nielsen, Karin Nyman, Olle Svensson, Anna Sörenson, Linda Wagenius
Direkt Aktion, Box 6507, 113 83 Stockholm. Telefon: 08-673 11 15. www.motkraft.net/direktaktion direkt.aktion@motkraft.net
Att prenumerera kostar 80 kr för 6 nummer, stödprenumeration 150 kr. Sätt in på Kulturföreningen Direkt Aktions Pg: 64 99 67-7.
ISSN 1403-381X Tryckt på Federativs Tryckeri.

Foto framsidan: Ola Brunnström

Innehåll nr 1/2001

Moderata stormtrupper

I senaste numret av moderaternas kulturtidskrift, med det fantasifulla namnet Svensk Tidskrift, väckte en artikel med rubriken "Politiskt våld är effektiv kommunikation" vårt intresse. Särskilt som den illustreras med ett gräsligt fult anarkist-A. Där skriver PR-konsulten och moderatpolitikern Martin Borgs om hur bra det är att kravalla och krossa skyltfönster, och vilket effektivt sätt det är att föra fram sitt budskap.

Det visste vi ju redan. Men när han avslutar artikeln med att citera Frälsningsarméns grundare William Booth - "Varför ska Djävulen ha ensamrätt på de bästa melodierna" - då börjar vi undra vad han är ute efter. Enda tolkningen vi kan komma på, är att Martin Borgs tycker att vänstern har fått ensamrätt på politiskt våld, men att han nu börjar organisera moderata samlingspartiets stormtrupper...

Reclaim Folkpartiet

Högern är avundsjuk på vänstern. Så är det bara. Värst tycks det vara för folkpartiet, som ingen längre har någon nytta av och som håller på att tyna bort helt, medan de vacklar mellan att profilera sig som veganfeminister eller satsa all kraft på att försvara staten Israel.

Mest avundsjuka verkar borgarna vara på det lilla ordet "reclaim". En ultrakonservativ ledarsida ropade på hårdare tag med slagordet "Reclaim the law". I somras drev LUF, Liberala Ungdomsförbundet, en kampanj mot utseendefixering på badstränderna, under rubriken "Reclaim the beach". Och nu senast läser vi i folkpartiets veckotidning, NU, att partiet ska diskutera sin framtid (finns den?) och ideologi vid en tillställning kallad "Reclaim folkpartiet".

Visst blir man nyfiken på vem det egentligen skulle ha varit som bestulit liberalerna på sitt eget parti?

På tal om ord...

...så smög det sig in ett fel i den nya polska upplagan av Microsofts populära ordbehandlingsprogram Word. Om man slår upp "kapitalism" i dess synonymordbok, får man nämligen upp ord som "utnyttjande" och "ojämlikhet". Det är annat än i den engelska versionen, där anses nämligen kapitalism vara samma sak som "fritt företagande" och "företagsamhet".

Sverige är, som vanligt, lagom. När vi knappar in "kapitalism" och söker efter synonymer svarar Word bland annat "storfinans", "penningvälde", "privat äganderätt" och "marknadsekonomi".

NS hjärta KD

Är det en slump att Sveriges våldsammaste nazister nästan alltid säger att Kristdemokraterna är det riksdagsparti de sympatiserar mest med? Förra året var det Hampus Hellekant som i rättegången om mordet på Björn Söderberg avslöjade att han röstade på Kd. Och nu senast träder bankrånaren Tony Olsson fram i en intervju på Sprays nätnyheter, där han på frågan om vilken parti han föredrog svarade så här:

"Det jag tycker är bäst och som förespråkar de värderingar jag har med familjepolitik och annat är kristdemokraterna i så fall. De är lagom konservativa."

Förresten, när KDS en gång i tiden startades, med hårdare filmcensur som viktigaste fråga, "råkade" ett helt gäng nazister vara inblandade, och vissa satt till och med i partistyrelsen. Och nu har en falang inom ungdomsförbundet KDU bildat det konservativa nätverket Engelbrekt, vars flyktingpolitiska program är i det närmaste identiskt med Sverigedemokraternas.

Är det en slump?

Hjärnsläpp från Svensk Handel

Organisationen Svensk Handel kämpar vidare i sitt försök att erövra titeln som tokhögerns främsta företrädare från den nuvarande innehavaren Skattebetalarnas förening. Nu vill de att organisationen Attac ska betala för eventuella krossade skyltfönster under EU-toppmötet i Göteborg.

Att Svensk Handel, trots att de har anställda jurister, inte fattar att en organisation inte kan dömas för medlemmars verksamhet är en sak. Men varför väljer de att skicka räkningen till just Attac, en organisation vars främsta budskap är ungefär "vi tar avstånd från våld, vi tar avstånd från skadegörelse, säg vad ni vill och vi tar avstånd från det, för vi är jäääääättesnälla"? Totalt hjärnsläpp.

Brandtal från en nazivegan

På en nazistisk hemsida hittade vi en alldeles underbar text med rubriken "Sverige Vakna - Krossa Köttindustrin". Författaren använder den fantasifulla pseudonymen "Peter den äkta vikingen" och, ja, läs och njut:

"Alla som äter kött är landsförrädare. Kallar du dig för patriot? Tror du dig slåss för ditt lands bästa samtidigt som du äter kött? Då är du inte bara en skam för hela Sverige, utan även rentav en förrädare. Gå och bränn ner Scan Foods istället för flyktingförläggningar, då skulle du åtminstone göra lite nytta. Om du verkligen bryr dig om Sverige, vår tids vackra land, öppnar du nu ögonen och slutar äta våra egna förfäder, vårt lands urbefolkning, dvs djuren, innan det är för sent."

Nu väntar vi bara på att Viking-Peter och hans nazipolare gör slag i saken. För om vårt lands urbefolkning är djuren, borde nassarna väl rimligen sticka härifrån?

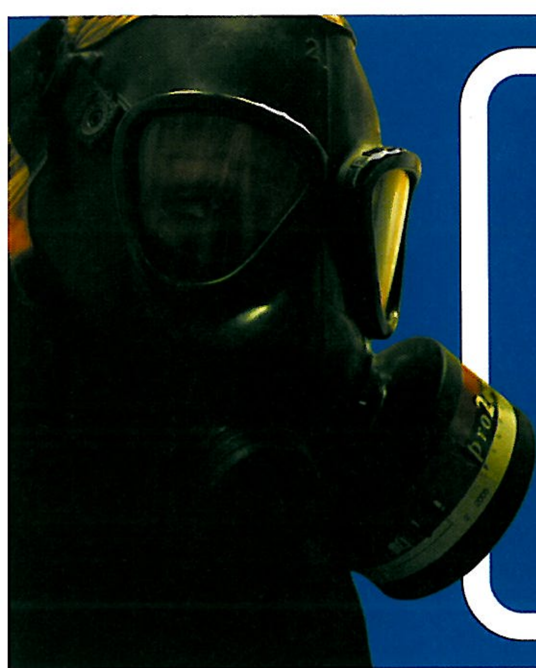
Von der Usch förvånar ... inte

En av riksdagens allra vidrigaste as är den stockkonservativa kristdemokraten Björn von der Esch. I en intervju i det nya numret av den feministiska tidskriften Bleck gör han ett uttalande som kanske förvånar. På frågan om han tycker att heterosexuella ska få adoptera barn svarar han nej, med motiveringen att det är "en etisk frågeställning".

Men nej, von der Usch har inte uppfunnit queerkonservatismen. Han hade bara missuppfattat frågan och trodde att det var homosexuella saken handlade om.

Rättelse

I DA nr 26 skrev vi en artikel om Sverigedemokraterna. Där stod att nazisten Jimmy Söfting sitter i SD-styrelse i Skåne. Detta var dock en felaktig uppgift. Enligt Sverigedemokraten Björn Söder i SD distrikt SYD, lämnade Söfting SD efter valrörelsen 1998. Även tidningen EXPO bekräftar att Söfting hoppat av. EXPO tillägger även att Söfting höll ett tal till fascisten Per Engdalh 4 maj 1998.



GÖTE

Seattle, Chiapas, Asien, 1500-talet... Var började det hela egentligen?
En dag så hände det bara, alla medier kablade ut berättelserna från Seattle. Vanligtvis i form av "titta-hur-onda-demonstranterna-som-bråkar-är" (fast miljöministern från Storbritanniens uppfattade det hela lite annorlunda, "Vad vi inte hade räknat med var Seattlepolisen som på egen hand lyckades förvandla en fredlig protest till ett upplopp.") Men protesterna fanns där och på bästa sändningstid.

De hade inte funnits förut, det vill säga de hade inte funnits på TV förut. På så sätt var Seattle en vändpunkt, plötsligt fick man se dem som förut fått verka i skymundan. Snart kom nästa protest, och nästa, och nästa... Washington, Prag, Melbourne, Nice osv. Journalisterna blev mer och mer imponerade av den oerhörda organisering och mobilisering demonstranterna var kapabla till och rapporterna handlade allt mindre om stenkastningen och allt mer om vad demonstrationerna faktiskt handlade om.

Men inte började det i Seattle. Samma motståndare hade redan tågat genom Amsterdam 1997 (ca 50 000 deltagare) och Köln 1998 (ca 30 000) i vad som kallas "europamarschen". Samma motståndare hade redan kastat sten i Latin– och Sydamerika i kampen mot människofientliga reformer och samma motståndare hade gång på gång utmanat det rådande systemet i Asien efter Asienkrisen. Det var samma tankar som 1994 lade grunden till Chiapasupproret, vilket i sin tur delvis kan spåras till Latin– och Sydamerikas långa tradition av gerillarörelser. På liknande sätt kan vi spåra motståndet ända till 1500-talet, det vill säga motståndet mot kapitalismen. Vill vi istället tala om klasskampen så får vi fortsätta långt mycket längre bak i tiden.

Det är det allt handlar om, klasskamp och motstånd. Motstånd mot kapitalismen, motstånd mot nyliberalismen.

Som vanligt vill högern smutskasta och demonisera sina motståndare. Ett sätt är att kalla demonstranterna för protektionister, vilket låter negativt och lätt kan kopplas till högerextremisternas nationalism, och sig själva för frihandelsförespråkare, frihet låter ju alltid fint. Det är dock lätt bisarrt eftersom det inte finns någon som på allvar förespråkar vare sig protektionism (dvs. att man hindrar folk att köpa från andra länder) eller en helt fri handel. I själva verket är "frihandelsförespråkare" ofta motståndare till fri handel samtidigt som "frihandelsmotståndarna" stödjer det, speciellt när det handlar om handel som gynnar tredje världen.

Ibland kallas motståndet för globaliseringsmotstånd vilket blir konstigt när man tänker på att kampen försiggår i varenda världsdel och består av människor som alltid har varit internationalister. Det finns få saker som är mer globalisera än "globaliseringsmotstånd".

I själva verket är konflikten rätt enkel. På den ena sidan står arbetarklassen och på den andra storföretagen. Det som media kallar "globalisering" handlar om att de multi– och transnationella företagen (vanligen från USA) vill utöka sin marknad, få billigare arbetskraft och råvaror. Det är alltså den gamla vanliga historien, en historia som redan har startat två världskrig och en mängd "vanliga" krig. Det enda nya är att man lagt till just ordet "ny" framför liberalism.

För att driva igenom de förändringar som företagen behöver finns det ett antal internationella organisationer som WTO, IMF och Världsbanken. De är när dessa har möten som protesterna och demonstrationerna vanligen hålls. Ironiskt nog har dessa organisationer ofta som mål att minska fattigdomen, men i praktiken förvärrar de endast situationen (praktiskt taget alla har de krypit till korset och erkänt att de har "misslyckats", vilket dock inte hindrar dem från att komma med "nya" koncept med samma gamla innehåll). Förklaringen ligger i den fullständigt odemokratiska organiseringen. Varje organisation har ca 180 medlemsländer men istället för att varje land har en röst, alternativt att man får rösta efter hur många invånare man, har fungerar de som aktiebolag, dvs ju mer pengar man satsar desto fler röster får man. Detta innebär att USA i regel har vetorätt och G7 (de 7 rikaste länderna) har majoritet. Fattiga länder har extremt liten möjlighet att kunna säga ifrån.

WTO (World Trade Organization) var de som hade möte i Seattle. Deras främsta uppgift är att "öppna marknader". Precis som när USA "öppnade" Japan genom att låta kommendörkapten Perry demonstrativt "leka" med sin flotta utanför Japans kust 1853, "öppnar" WTO fattiga länders marknader med mer eller mindre förtäckta (ekonomiska) hot. Skillnaden är att de omständigheter som rådde i Japan och som gav dem chansen att utvecklas till ett framgångsrikt industriland inte existerar längre. Att bli "öppnad" idag är detsamma som att utsättas för ekonomiskt sabotage.

Det hela slutar med att fattiga länder blir tvingade att sälja sin enda tillgång, råvarorna, till väst. I väst förädlas de för att sedan säljas tillbaka men nu mycket dyrare. Resultatet blir att det utsatta landet blir fattigare och fattigare och aldrig får möjlighet att bygga upp en egen industri utan istället tvingas ta lån för att finansiera sin utveckling. För att kunna bygga upp en industri (vilket är själva ryggraden i ett land) måste man göra på samma sätt som man gjorde i väst, det vill säga skydda sina industrier mot konkurrens tills de är mogna att ge sig in på den internationella marknaden. Gör man inte det är det fullständigt omöjligt att ta sig ut ur skuldfällan.

Världsbankens uppgift är att låna ut pengar till fattiga länder (som i regel blivit fattiga just pga västvärldens inblandning). Dessa lån är dock alltid knutna till vissa krav (trots att Världsbanken inte ska lägga sig i politik). Dessa krav innebär i praktiken att landet överlåts åt storföretagen som inte bryr sig om sådana saker som miljö, utveckling, hälsovård och arbetsrätt.

När så Världsbankens reformer visar sig leda till än djupare fattigdom och man inser att man inte kommer att kunna betala tillbaka vare sig sina skulder eller ens räntan på skulden, då stiger IMF in på scenen.

IMF (Internationella valutafonden) hade till en början som mål att bekämpa inflation. När så USA bestämde sig för att frikoppla dollarn från guldkursen förlorade IMF i praktiken allt inflytande. I och med 80-talets skuldkriser gjorde de dock comeback men den här gången i form av västs inkassobolag.

IMF ska "hjälpa" de länder som inte kan betala sina skulder. Denna "hjälp" har dock ett pris. Priset heter ytterligare nyliberalisering, det vill säga man förstör det som finns kvar av den offentliga sektorn, man skapar arbetslöshet och klassklyftor, man ger storföretag i princip fria händer med miljöförstöring och övergrepp på de arbetande. Kort och gott så slår man sönder hela landets ekonomi till förmån för ett mycket litet antal företag.

Naturligtvis stannar inte nyliberaliseringen vid de fattiga länderna utan också vi drabbas. IMF blandar sig då och då i hur länder ska styras med förevändningen att försöka skapa ett bra handelsklimat. Sverige och socialdemokraterna får överlag beröm för de senaste årens politik vilket i sig är alarmerande. Det finns dock vissa områden IMF vill göra förändringar inom. Åtgärderna mot arbetslösheten måste till exempel minskas,



IMF vill att Sverige ska få en större arbetslöshet(!). Anledningen är enkel, med stor arbetslöshet ökar konkurrensen om de jobb som finns och lönerna kan hållas nere. Därför beklagar man sig också över att de arbetslösa inte har det tillräckligt dåligt(!), ju sämre man har det desto mer benägenhet har man ju att ta skitjobb med låg lön och osäkra anställningsvillkor. Utöver det så rabblar man de gamla vanliga liberala parollerna: mindre inkomstskatt, sämre arbetsrätt, utförsäljning och privatisering av det gemensamt ägda, minskade statliga utgifter (speciellt sjukvården)...

Resultaten av nyliberaliseringen är lätta att spåra. "Asientigrarna" som plötsligt föll ihop och orsakade massfattigdom, brasiliansk och indonesisk regnskog som brinner upp och kanske det mest talande exemplet, sömnsjukan som ansetts vara utrotad sedan 60–talet återkommer i Uganda (till följd av slakten på den offentliga sektorn som tidigare kunnat hålla koll på moskiterna) för att ta några exempel. I väst tar nyliberaliseringen form av arbetslöshet, ökad fattigdom, ökade klassklyftor och sämre sjukvård. Så visst hänger det ihop. Arbetarklassen har samma intressen oavsett om de bor i Korea, Kina, El Salvador, USA, Uganda eller i Sverige.

Till det nyliberala korståget hör också EU. EU–projektet sparkades igång efter andra världskriget vilket är ungefär samtidigt som IMF och de övriga organisationerna drog igång. EU jobbar också med samma nyliberala idéer, öppnandet av marknader, tullfrihet, inflationsbekämpning (läs: uppehållandet av arbetslöshet), försämring av arbetsrätten, mer frihet åt företagen, mindre insyn och mindre demokrati, upprättandet av murar mot omvärlden för att hindra flyktingar att ta sig in...

Därför ordnas europamarscher varhelst EU–toppmöten ordnas. Till dessa protestmarscher kommer samma människor som till WTO– och IMF–mötena för att protestera mot samma brott, miljöförstöring, rasism, minskad arbetsrätt, utsugningen av tredje världen osv.

I år är det vår tur. I juni hålls EU–toppmötet i Göteborg och då kommer vi att vara där. Det som har hänt i Seattle, Washington, Prag, Nice, Söul, Windsor, Genéve, Millau, Okinawa, Melbourne... kommer nu att hända i Sverige. Naturligtvis kommer det att finnas ett röd/svart block och den upplevelsen lär bli den fetaste som hittills hänt i min livstid.

JONAS SVENSSON

Dagen då gatstenarna yrde...

Alla har väl sett bilderna från det. Internationella valutafondens (IMF) möte i Prag. Gatstenar som yrde i luften likt stora tunga snöflingor, tårgasen som obönhörligt pumpades ut från polisens kanoner och de brinnande poliserna och barrikaderna. Alla har sett detta och kanske också (fast förmodligen mindre utförligt) hört talas om de efterföljande gripandena. Vad som försvunnit i medias rapportering är dels vad protesterna egentligen handlade om och dels – framförallt! – vad resultatet blev.

Så vad lyckades demonstranterna med? Vad lyckades vi "huliganer" (som Alf Svensson valde att kalla oss tusentals demonstranter för och därmed slapp ifrån diskussionen om sakfrågan) egentligen uppnå? Jo faktiskt just det vi hade kommit dit för att göra – stoppa mötet. Dagen efter de stora demonstrationerna/kravallerna då IMF:s delegater åter skulle samlas för att tillsammans fortsätta med sitt projekt att diktera villkoren för en stor del av världens befolkning dök endast några få av delegaterna upp. Mötet ställdes in för att delegaterna var rädda. Rädda för det oväntade motstånd som mött dem och skakat dem djupt. Vi demonstranter hade förändrat deras självuppfattning och tagit ner dem på jorden. Beväpnade med stenar och molotovcocktails, bakom barrikader av staket, ved, bilar och ett och annat utedass (!) lyckades vi med vad många inte trodde var möjligt (åtminstone inte innan Seattle). Vi lyckades stoppa mötet och därmed lägga hinder i vägen för IMF och dess allierade. Detta var möjligt genom organisering och militant motstånd.

Efter demonstrationen greps nästan 1000 personer. Förgäves väntade vi på att UD och svenska ambassaden skulle hjälpa oss. Men våra spanska kamrater var smartare. De tog saken i egna händer och ockuperade tjeckiska ambassaden hemma i Spanien. Plötsligt kom den spanska ambassadören till häktet, tätt följd av alla andra berörda länders ambassadörer, och hämtade ut "sina" medborgare. Det funkar alltså uppenbarligen inte att vänta på att statens myndigheter ska göra sitt jobb, det krävs att vi själva sätter press på dem.

När EU skulle ha möte i Nice var det åter dags för stora demonstrationer. Det intressantaste i Nice var bemötandet vi demonstranter fick av lokalbefolkningen. Under de dagar vi tillbringade i staden behövde vi nästan aldrig betala på bussen – busschaufförerna stödde ju oss! Alltså förtjänade vi att åka gratis. En fantastisk upplevelse var under själva demonstrationen. Vi hade gått iväg en bit från demonstrationen för att äta och ta en cigg – helt enkelt softa lite. På gatan nedanför oss höll polisen som bäst på att skjuta tårgas. Plötsligt kommer en nunna fram till oss (vi står utanför en kyrka) och berättar att hon är på vår sida och att vi gärna får gömma oss hos henne om vi vill – i kyrkan! Men inte nog med det – när vi efter ett tag går därifrån försöker hon ge oss pengar som stöd! Jag kan bara undra vad påven hade sagt – och Alf Svensson!

Och medan vi i Prag var tvungna att bo i tält på campingplatser välkomnades vi i Nice så till den grad att vi i den grannby vi bodde i serverades både mat och husrum – gratis! Och den som stod för kalaset var ingen mindre än borgmästaren (som var medlem av kommunistpartiet) själv. Vi fick en gymnastiksal att bo i och ett helt omklädningsrum fullastat med matpaket (bland annat innehållande den franska Brieosten). Gratis.

Men vi kan aldrig räkna med ett så bra mottagande som i Nice, att borgmästare själva förser oss med mat är trots allt extremt ovanligt. Alltså måste vi ta hand om varandra, och tillsammans se till att vi lyckas med vad vi företar oss. För bara genom att agera tillsammans kan vi lyckas nå de mål vi sätter upp. I Seattle lyckades vi. I Prag också. I Göteborg kommer vi lyckas.

Och kamrater, kom ihåg en sak – något vi aldrig får glömma: Det är inte bara rätt att göra uppror – det är kul också!

Vi ses i Göteborg!

KRISTINA BOSTRÖM

Amsterdam, Köln, Nice...

Mot Göteborg!

Med åren har det utvecklats en tradition av en folklig gräsrotsmobilisering i samband med makthavarnas möten. Världen över samlas människor som är kritiska till den rådande världsordningen och protesterar varhelst den ekonomiska och/eller politiska eliten väljer att samlas. EU:s möten är inget undantag. När EU:s ministerråd möttes i Amsterdam 1997 samlades uppskattningsvis 50.000 människor till en motmanifestation. I Köln 1999 demonstrerade 30.000 och nu senast ca 70.000 i Nice. I juni 2001 har turen kommit till Göteborg.

Den 15-16 juni skall EU ha ministerrådsmöte på Svenska Mässan i Göteborg. I samband med detta möte, som vanligtvis går under namnet toppmöte, så planeras det att hållas ett internationellt motmaktsmöte. Detta motmaktsmöte kommer att hålla på hela veckan och minst två större demonstrationer planeras. Klockan 18.00 på fredagen planerar Nej till EU tillsammans med partivänstern en nationell demonstration som kräver ett svenskt Nej till EMU och ett svenskt utträde ur EU. Till denna demonstration förväntar arrangörerna en uppslutning på 7.000 personer. På lördagen är det dags för den stora internationella demonstrationen som SAC och SUF är med och planerar. Bakom denna demonstration står "Göteborgsaktionen 2001 – för ett annorlunda Europa" som är ett brett internationellt nätverk i vilket hittills ett 30-tal skandinaviska organisationer ingår. Utöver partivänstern som även här är representerad finner man ett brett utbud av olika gräsrotsorganisationer. Till skillnad från det nätverk som anordnar fredagens demonstration så öppnar Göteborgsaktionen 2001 upp för internationella perspektiv, vilket har medfört ett stort intresse från systemkritiska organisationer från övriga Europa. Man låter även deltagande organisationer driva egna prioriterade sakfrågor som exempelvis fackliga frågor och miljö- och antirasistiska frågor. Troligtvis är det denna demonstration som kommer att samla flest deltagare och det är här vi finner kopplingarna till de demonstrationer som har ägt rum i samband med tidigare EU-toppmöten. Tord Björk som representerar Miljöförbundet/Jordens Vänner i Göteborgsaktionen tror att det kan komma så många som 25000.

Utöver demonstrationen så planerar Göteborgsaktionen och de organisationer som ingår i denna en mängd sidoaktiviteter som föredrag, seminarier, workshops och liknande. Man arbetar också för att få hyra skolor för att kunna erbjuda sovplatser åt de tusentals gäster som förväntas komma till Göteborg. SAC har hyrt egna lokaler där det planeras internationella syndikalistiska branschmöten, en internationell kvinnokonferens och seminarier med inbjudna gäster från Sibirien, Bangladesh och Sydamerika. Till dessa aktiviteter kommer det att komma deltagare från flertalet av SAC:s syndikalistiska systerorganisationer som spanska CGT, franska CNT och tyska FAU. I demonstrationen den 16 juni kommer SAC och SUF att tillsammans med dessa bilda ett rödsvart block liknande det i Köln 1999.

1999 och 2000 anordnades förstamaj–festival i Slottsskogen i Göteborg. Samma gäng som arrangerade dessa planerar nu ett liknande projekt kallat Fritt Forum. Projektet går ut på att under toppmötet slå upp flera tält i centrala Göteborg, varav de två största rymmer 800-1000 personer. Dessa tält skall sedan fyllas med olika aktiviteter. Målet är att finna en jämn balans mellan kultur och politik, det vill säga kombinera musik och dylikt med en politisk agenda. Man kommer även att servera mat och alkohol, vilket förhoppningsvis kommer att utveckla projektet till en EU-kritisk folkfest.

Nätverk mot Rasism (NMR) ingår i Göteborgsaktionen, men planerar även egna aktiviteter. Man har bokat Musikens Hus i Majorna där det planeras föredrag, seminarier och paneldebatter utifrån EU:s flykting- och segregationspolitik. Det planeras också en konferens med det europeiska antirasistnätverket UNITED. I demonstrationen den 16 juni kommer det med stor sannolikhet vara NMR som arrangerar det antirasistiska blocket som samlas utifrån parollen "Nej till fästning Europa".

För ett annat Europa, för en annan värld!

ALEX BERGMAN

Järntorget
Pusterviksteatern
Större möten arrangerade av SAC
Bokhandeln Syndikalistiskt forum och Göteborgs LS

Musikens Hus
Antirasistiskt center

Kvinnofolkhögskolan
Feministiskt center

Oceanen
Workshops o.dyl
arrangerade av SAC

Göteborgsdebatt:

"Våld är bra!"

Den bild som de stora medierna ger av protester mot den globala elitens möten som vid IMF:s möte i Prag eller WEF:s möte i Davos är oftast ett gäng maskerade aktivister som till synes utan anledning är beredda att offra tid, pengar och bekvämlighet för att få slåss lite med snuten och kanske smasha ett McDonalds eller en bank. Som om vi var där för vårt eget höga nöjes skull.

Självklart är detta helt fel, inte för att det inte har en viss skräckblandad tillfredställelse att med en välriktad spark träffa den snut som sekunderna innan var upptagen med att ta reda på hur många slag per minut han kunde utdela mot en liggande människa. Men var vi bara ute efter adrenalinkickarna kunde vi valt en sysselsättning där vi inte riskerade att först misshandlas till oigenkännlighet och sen låsas in i flera år.

Alltså finns det andra anledningar till att vi ibland använder våld. Den främsta anledningen är att vi kämpar för att skapa ett annat samhälle än det tjyvsamhälle vi har idag, ett socialistiskt samhälle, och i den kampen har vi mäktiga fiender. Den ekonomiska och politiska elit som styr Sverige och världen idag bangar ju definitivt inte för att använda våld för att bevara sina privilegier och sin makt. Exemplen på hur de gör det är oräkneliga, allt från att sätta upp paramilitära grupper som försöker dränka den colombianska revolutionen i blod, till USA:s ständiga bombplansdiplomati till den svenska polisens överfall på systemkritiska demonstrationer och allt däremellan. Så länge det finns människor som är beredda att döda för att bevara ett system som dagligen dödar 40 000 barn i svält eller svältrelaterade sjukdomar är det vår moraliska rätt och plikt att använda oss av alla de medel som behövs för att störta dem i gruset.

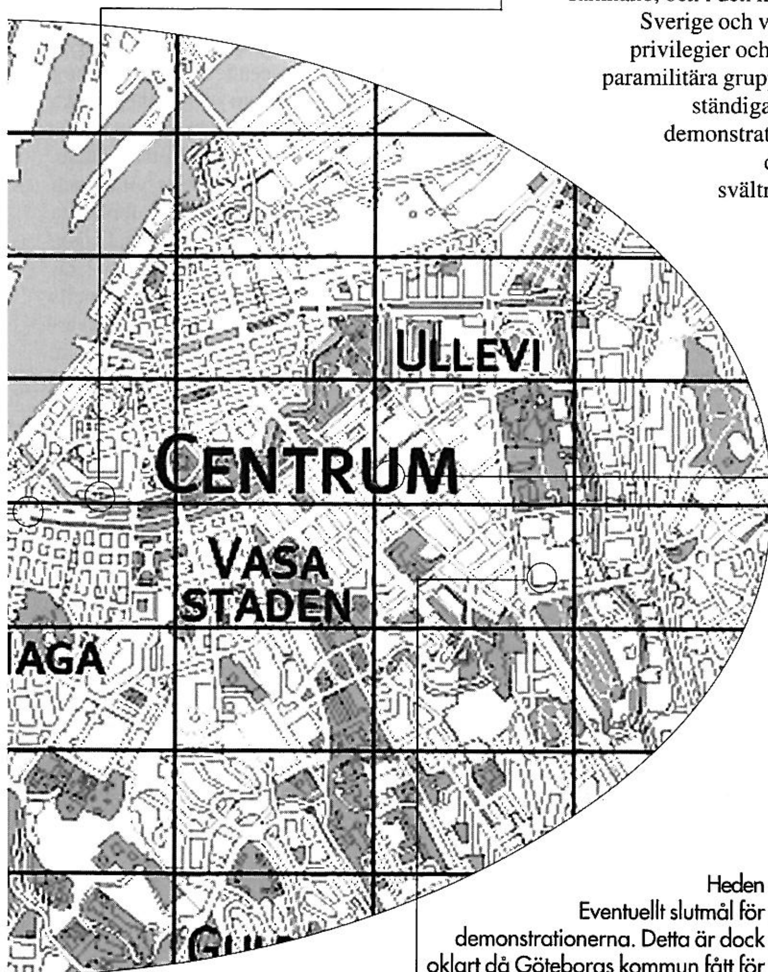
På den rent praktiska nivån är det trots allt så att den utomparlamentariska vänstern väldigt sällan använder sig av våld som metod. Men när våra demonstrationer övergår i upplopp är det oftast inte vi som valt att slåss, något som är mycket beklagligt. Paradoxalt nog kan de aktivistmiljöer där fler är beredda att försvara sig mot snutens angrepp undvika våldsamheter i mycket större utsträckning än vad vi i Sverige kan. I länder där aktivisterna har satt sig i respekt hos snuten med det enda språk de verkar förstå räcker det ofta med att högtalarbilen berättar för snuten vilka konsekvenser deras provokationer ska få för att de ska lugna sig. Men i Sverige är det trist nog oftast rent självförsvar när det blir kravaller. Och alla som är funtade rätt försvarar sig när någon försöker nita dem, även när våldsverkaren bär uniform.

Dock kan det ibland vara rätt att anfalla först. Ingen kan väl säga emot när jag säger att det var helt rätt att använda våld för att stoppa IMF-mötet i Prag eller att det colombianska folket gör rätt som tar till vapen för att kasta av sig sina förtryckare. Ibland är helt enkelt våld det enda sättet att uppnå vissa mål och tyvärr tror jag att det är nödvändigt för att kunna störta kapitalismen eftersom den styrande eliten kommer ta till våld för att försvara sig, precis som de alltid har gjort. Därmed är det inte sagt att det alltid är rätt eller bra att använda sig av våld. Det gäller att veta varför och på vilket sätt vi kommer närmare våra mål genom att använda våld. Om vårt mål var att stoppa IMF-mötet i Prag var det rätt att börja kravalla, mötet blev ju stoppat. Om vi däremot vill sprida kunskap om hur företagen ska förvaltas under socialismen är det kanske bättre att anordna ett seminarium eller en studiecirkel. Våldet är alltså ett medel som kan vara nödvändigt och effektivt, men samtidigt ett medel som ska användas med eftertanke och definitivt inte för sin egen skull.

HÅKAN WISTRAND

Skicka in din debattartikel till direkt.aktion@motkraft.net

Pustervikskajen/Feskekôrkan
Fritt forum. Kulturellt centrum för EU-kritiker



Heden
Eventuellt slutmål för demonstrationerna. Detta är dock oklart då Göteborgs kommun fått för sig att stadens barn och ungdomar skall bygga ett "framtidsskepp" där

Svenska mässan
Det är här EU-toppmötet kommer att hållas. Området blir avspärrat, och det kommer att krävas passerkort för att komma in

Attac frälsaren

i väntan på Messias...

Det låg något messianskt i luften. Här och nu – på ABF-huset i Stockholm, trettondagen år 2001 – skulle Frälsaren anlända. En förväntansfull, nästan högtidlig stämning rådde bland de hundratals unga och gamla som samlats i den mer än fullproppade Z–salen.

Ovanför podiet hängde en stor banderoll – men texten var inte "Himmelriket är nära", utan "En annan värld är möjlig", illustrerat med inte ett kors utan ett stort procenttecken. För Frälsarens namn var inte Messias, utan Attac.

Jag vet, det är orättvist av mig att jämföra lanseringsmötet för den svenska sektionen av organisationen Attac med ett väckelsemöte. Men konceptet Attac har för vissa fått nästan religiösa dimensioner och så högt uppskruvade som förväntningarna var, så är jämförelsen inte helt orimlig. Hos såväl gamla desillusionerade vänsterrävar som inte orkat aktivera sig sedan kärnkraftsomröstningen, som hos unga nyfrälsta aktivister, kan man observera en visshet om att yttersta tiden är nära. Ödet tycks ha bestämt att vår räddning kommer från Frankrike och stavas "Attac".

Hur kom det sig att det blev just Attac som fick Frälsarens roll? Låt oss vrida tillbaka klockan en bit.

Seattle, Davos, Melbourne, Prag, Nice. En serie städer med enorm symbolisk laddning. Tankarna går genast till jättelika demonstrationer. Borgarna darrar medan andra fylls med hopp. Trots all debatt har få kunnat förklara hur denna globala rörelse kunnat dyka upp så snabbt från ingenstans. Att arrangörerna bakom till exempel demonstrationen i Seattle var ett brett spektrum av bl a fackföreningar, miljöorganisationer, anarkister och solidaritetsrörelser är ett alldeles för komplicerat faktum för att platsa i den snabba nyhetsströmmen. Media ville helst ha EN person, och om inte det så åtminstone EN organisation som kunde få symbolisera den svårförklarade rörelsen.

När tankesmedjan Agora med perfekt timing gav ut Bim Clinells skrift "Attac – gräsrötternas revolt mot marknaden", föll det sig naturligt att just Attac fick den symboliska rollen för de journalister som ville beskriva den nya globala rörelsen. En sten var satt i rullning.

Men kanske finns det fler förklaringar än så. Kanske var just Attac en lagom radikal organisation för den generation som sedan sitt radikala 70–tal blivit allt mer desillusionerad och vars engagemang numera är begränsat till att ha senaste Ordfront liggande på nattduksbordet. Uppenbarligen välkomnar många en rörelse som pratar om antikapitalism, fast utan klasskamp, tar avstånd från våld och har tydligt definierade dagsfrågor som krav i stället för revolutionära paroller?

Hösten 2000 tävlade tidningarna i att framhålla Attac som något nytt och unikt, och framförallt som något som var förutbestämt att bli stort, riktigt stort. Hyllningsartiklarna trycktes inte bara i Ordfront, Internationalen, LO–tidningen och Arbetaren, utan också i Kristdemokraten, Månadsjournalen och en lång rad dagstidningar. Allt detta innan svenska Attac ens hade bildats. Frågan är om någon annan organisation fått så stort utrymme utan att ens finnas till. Attacs initiativtagare – varav majoriteten kom från Ung Vänster – jagades dag och natt av journalister och blev inbjudna till personligt samtal med handelsminister Leif Pagrotsky.

26 september intog demonstranterna Prag och kravallbilderna kablades ut över världen. På DN Debatt publicerade Timbrohögern sitt berömda upprop där demonstranterna utpekades som fascister, och man lanserade www.motattack.nu. En massiv propagandaoffensiv med solklart mål: demonstranterna och alla som uttryckt minsta sympati för dem skulle utmarginaliseras. Mauricio Rojas och hans vänner på Timbro valde att göra Attac till sin främsta fiende. Nu, fem månader senare, ser det ut som om de gjorde en dundertabbe.

Demoniseringen av Attac ledde inte till något annat än att rörelsens mytologiska status växte. Ännu fler desillusionerade vänstersympatisörer övertygades om att det var Attac som var räddningen, och mediahypen förstärktes ytterligare.

Dagen innan svenska Attacs formella bildande gjorde till och med liberala DN och Expressen reträtt i sina huvudledare. I stället för att skrika om fascism, tvingades de ta upp Attacs krav på ett sansat och nyanserat sätt, och Expressen var till och med direkt positiv.

Halleluja–stämningen på svenska Attacs konstituerande möte var alltså fullständigt logisk. Så upphaussat som konceptet blivit var den våldsamma kön på gatan utanför helt naturlig. Liksom alla rättshaverister och kufar som hittade till ABF–huset, för sådana rådde det sannerligen ingen brist på. Mest uppseendeväckande var nog kvinnan i röd tomtedräkt som ställde obegripliga frågor och till sist svärande fördes ut.

Vad det blir av svenska Attac återstår att se. Som folkbildare kan de nog spela en viktig och positiv roll. Men då vill det till att den uppblåsta självbilden får ge vika för en lite mer realistisk. Det VAR inte Attac som arrangerade demonstrationerna i Seattle, vilket antyds i Bim Clinells bok och många attacare verkar tro. Faktum kvarstår: Attac är bara en liten, liten del av den stora, brokiga globala folkrörelse som de kommit att representera.

RASMUS FLEISCHER

Artikeln har tidigare publicerats i nättidningen Yelah.net

Vid ungefär samma tidpunkt som Attac etablerade sig i Sverige uppstod flera liknande rörelser som dock har fått betydligt mindre uppmärksamhet i borgerlig media. Direkt Aktion har intervjuat företrädare för några av dem.

Tobbe

En av de rörelser som ser sig som radikala alternativ till Attac heter Tobbe. Vi talade lite med en av Tobbes grundare, Australia Cerveza.

Vad vill Tobbe egentligen?
– Vårt främsta krav är den så kallade Tobbe–skatten, en hundraprocentig skatt på kapitaltransaktioner, till förtret för borgarna.

Hur ska pengarna användas?
– Främst till Kalashnikovs, hade vi tänkt. Som skeppas till tobaksplockerskor i Venezuela. Faktum är att internationella Kalashnikov–subventioner är en annan av våra hjärtefrågor.

Vilka människor är det som är med i Tobbe?
– Tobbe är en i allra högsta grad tvärpolitisk rörelse – alla sorters utomparlamentariska vänsterextremister finns representerade. Vi ligger helt rätt i tiden och vill att en beväpnad Tobbe–aktivist ska finnas i varje finansockrares familj.

Hur är ert förhållande till Attac, som väl är lite mer försiktiga i sina krav?
– Det är lite olika beroende på vilken lokalavdelning man talar med, men de flesta är överens om att vi bör prioritera kampen för dödsstraff på Attacmedlemmar. Örebroavdelningen har talat mycket om lejon som tänkbar lösning.

På tal om det, hur förhåller sig egentligen Tobbe till våld och skadegörelse?
– Våld och förstörelse är helt klart vår kopp med te. För oss är våld ett självändamål, men det är ju alltid kul om våldet anknyter till någon av våra politiska frågor.

Reträtt

En annan av de nya organisationer som dykt upp är den konservativa Reträtt. De har lobbat hårt för Rojas–skatten, som är en femtioprocentig skatt på socialbidrag. En kväll på Operakällaren lyckades vi få en intervju med dess grundare Ronny von Zweigbergk.

Högern brukar väl inte ha så mycket till övers för skatter, hur kommer det sig att ni valt den vägen?
– Ja, det är ju djupt okristligt med skatter överhuvudtaget egentligen. Men vi måste ta till alla medel mot socialisternas vilja att jämställa hederliga företagsledare, landets verkliga drivkraft och hjärta, med kreti och pleti.

Fackligt upprop

inför demonstrationen i Göteborg 16 juni 2001

20 miljoner arbetslösa, 60 miljoner fattiga, utarmning av arbetsrätten, ökning av inkomstklyftorna, social nedrustning, lönesänkningar, fortsatt låga kvinnolöner och en dålig ofta svart arbetsmarknad för invandrare, försämrade sociala rättigheter för alla och ständiga attacker mot fackföreningsrörelsen. Det är resultatet av två decenniers nyliberal politik inom EU.

Vi vill vända historiens blad, ta makten över våra liv och arbeten, sätta arbetarklassen i centrum för den politiska utvecklingen. Därför kräver vi, fackföreningsmedlemmar i Europa på en internationell nivå:

Radikal arbetstidsförkortning med bibehållen lön och utan arbetsköparnas krav på flexibilisering - för att dela på jobben och stoppa utbrändheten.

Sluta attackera arbetslösa, nej till tvångsarbeten utan riktig lön.

Sluta stjäla från arbetarklassen. Rättvis fördelning av löner och förmögenheter.

Social trygghet för alla. Mot privatiseringar och för kollektiv social upprustning.

Ingen diskriminering på arbetsmarknaden.

Inga försämringar av arbetsrätten.

Förstärkningar av de fackliga rättigheterna.

Rätt att vidta fackliga sympatiåtgärder över gränserna.

Vi uppmanar fackföreningsrörelsen över hela Europa att sluta upp i den stora demonstrationen, För ett annat Europa, i Göteborg den 16 juni 2001, när EU samtidigt håller toppmöte.

Antaget på SACs Europamarchmöte den 3/12 2000

Öland nazibusters

Apropå det här med civilkurage

Något av det mest effektiva i kampen mot nazism är just att visa att de inte är välkomna. Inte på våra arbetsplatser, inte i våra skolor, inte i våra bostadsområden och inte i våra mataffärer. Det ska vara obekvämt att ha de åsikterna. De ska inte accepteras, helt enkelt. För tillfället är jag bosatt på Öland och tillbringar min tid på folkhögskolan där. I byn där skolan ligger finns en liten karaokebar. Eftersom det inte finns så mycket att göra här hamnar vi folkhögskoleelever ofta där, och man skulle nog utan att överdriva säga att vi står för den största delen av deras omsättning. Varje onsdag dyker vi upp, spenderar massor av pengar och sjunger karaoke – vilket jag för övrigt måste säga är en mycket underskattad konstform...

På helgerna däremot är det inte så många som går dit. En fredag för inte så länge sedan var det bara fyra elever från folkhögskolan på puben. Resten av besökarna var lokalbefolkning samt ett par naziskins. Två av folkhögskoleeleverna bestämde sig för att de faktiskt var tvungna att göra någonting. De kunde ju inte bara sitta på en pub med nassar utan att säga ifrån. Så, väl medvetna om vad det kunde få för konsekvenser, gick de upp till karaokemaskinen och ställde sig och sjöng Ghostbusters. Ni vet säkert: "Who you gonna call? Ghostbusters!" De bytte emellertid ut själva "ghostbusters" mot "nazibusters". Självklart blev det bråk.

Dessvärre fick de en del stryk. Men de hade visat sin ståndpunkt och gjort en markering. De var mycket väl medvetna från början om att de skulle kunna få stryk. De var ju bara två och nassarna och nassarnas vänner var fler. Men de gjorde det ändå.

Nu har vi från skolan pratat med pubägaren och sagt som det är: så länge han släpper in nassar kommer inga folkhögskoleelever att komma till puben. Och han ville ju givetvis hellre ha en massa folkhögskoleelever som snällt spenderar pengar hos honom än ett par stycken nassar som bråkar. Så nu är vår karaokepub en nazifri zon. Skulle bara vilja passa på att utnämna alla nazibusters på skolan till Månadens Hjältar.

Stå upp och säg ifrån! Allihopa!

Johanna Bengtsson

Krupp

Det tog bara några timmar efter att Attac bildats i Sverige, innan en falang brutit sig ut för att bilda utbrytarorganisationen Krupp. Liksom Attac vill de införa en Tobin-skatt, men sättet de vill tillämpa den på skiljer sig radikalt. Direkt Aktion träffade Krupps pressekreterare Knut-Stefan Axén-Olin i den jordhåla i de värmländska skogarna, där han av solidaritet med tredje världen har bott sedan 1973.

På vilket sätt skiljer sig er ideologi från Attacs?

– Vi har till skillnad från Attac insett att vi i västvärlden lever över våra tillgångar och att vi av solidaritet med de fattiga barnen i Afrika måste dra ner på vår levnadsstandard.

Attac vill införa en så kallad Tobin-skatt på 0,05 % på internationella valutatransaktioner. Men ni förepråkar också Tobinskatt, inte sant?

– Ja, men för att stoppa svälten i de fattiga länderna hjälper det inte med att skicka pengar, utan det krävs järnhårda tag för att komma tillrätta med orättvisorna. Vi vill därför ta ut skatten i natura, så att säga. Konkret innebär det att 0,05 procent av Sveriges befolkning varje år bör slaktas så att de svältande barnen i Afrika ska få kött att äta sig mätta på.

Du menar alltså att ni vill avrätta närmare 5000 svenskar om året?

– Jajamensan, det handlar om att gå från ord till handling och utöva internationell solidaritet i praktiken. Men jag vill understryka att vi förespråkar human slakt.

Tror du inte att folk kommer bli förbannade om staten börjar döda tusentals medborgare?

– Precis, det är det som är poängen. Vi slår två flugor i en smäll genom att göra livet så surt för folk att de tvingas göra revolution. Folk har det för bra i dag, det krävs ett stålbad för att åter skapa en revolutionär glöd hos massorna.

Och vad ska skatterna gå till?

– Självklart tillbaka till de rättmätiga ägarna, de frälse, och självklart till Hans Majestät Konungen som nuförtiden tvingas avstå från fälttåg för att små lata barn ska få äta sig mätta. Det måste bli någon sorts lag och ordning här i det Sverige som en gång var så stolt. Hur ska vi kunna utrusta karoliner om en massa patrask äter knark för försvarspengarna? Vi behövde en organisation med lite tåga i, därför behöver vi Reträtt.

Hur ser ni på Attac?

– Attac, vad är det för sorts svenska? Bolsjevikerna måste hållas kort, annars har vi dom snart i tamburen!

Christian Tengblad
Mikael Boberg

Personporträtt:

Från Hammarby till taxichaffis

Åsa Johansson är 34 år och började spela fotboll som femåring. Vid elva års ålder hamnade hon i Östersunds damlag och är därmed den yngsta i Sverige som spelat i högsta divisionen. Sedan dess har hon hunnit med att spela i allsvenskan för Hammarby, delta i syndikaliststrejker på posten och lära sig hur man handskas med taxiåkande rasister. Vi träffar Åsa Johansson på ett minimalt kafé i Stockholm.

Åsa lade av med fotbollen när hon blev skadad vid 24 års ålder. Nu jobbar hon som taxichaufför. Men hon kan inte helt hålla sig borta från fotbollen. Hon spelar fortfarande i korplag – och så klart deltar hon i Frihetliga fotbollscupen varje år.

Hur går det ihop att vara syndikalist och fotbollsspelare?

– Folk tror allmänt att idrottsfolk inte är intresserade av politik, att de inte är intresserade av något annat än sport. Men det stämmer ju inte riktigt. Man pratar bara om sport med journalister, så det blir väl så. Hammarby har ju i och för sig alltid haft rykte om sig att vara vänster, och där var det väl lite mer politik än i andra klubbar jag har spelat för.

Hur är det att vara tjej och spela fotboll, är det...

– Lågstatus. Jo det är det, man får ju inget betalt fast man spelar i högsta divisionen. Och om man byter klubb får man inget betalt heller. Det är sån skillnad, det går inte att jämföra. Det finns ingen framtid i det. Jag jobbade halvtid medan jag spelade, men många jobbar heltid. De måste ju det för att klara sig. Det är svårt. Om man föder barn måste man också sluta. Så det är stor skillnad. Killarna kan ju leva på det.

Låter som en ganska hård tillvaro?

– Mmm, ja, det gör det nog. Man tänker inte på det när man är inne i det där, då tänker man bara på att man är intresserad av det, och så är det kul. Det var tråkigt att sluta för det blev ett sånt tomrum efter sporten. Det är svårt att veta vad man ska göra när man plötsligt får så mycket ledig tid. Det har gjorts en undersökning med elitidrottskvinnor och –män som slutat, många hade problem med sprit och så. Det kan jag förstå, för man saknar den där lyckokänslan när man spelar. Istället är det helt tomt, inga kompisar, ingenting.

Åsa blev tvungen att sluta när en läkare påpekade att hennes fotled var så utsliten att den var som en 70–årings. Valet stod mellan att sluta spela eller att inte kunna gå i framtiden. Men Åsa påpekar att det är sporten hon saknar och inte sitt lag. Jargongen i omklädningsrummet var helt enkelt för okamratlig. Hon menar att tjejer inte är annorlunda mot killar när det gäller omklädningsrumssnack. Småarasistisk stämning, folk som blev utfrysta och allmänt tjafs hörde till vanligheterna. Hon följer fortfarande landslagsfotbollen och allsvenskan.

Vad tycker du kan göras för att förbättra damfotbollen?

– Först och främst i media, det är ju bara att börja där. Ge 50 % av tiden på Sportspegeln till damidrott. Det är ju självklart egentligen. För då kommer mer folk att titta, och då kommer tjejerna dra in lika mycket pengar. Så är det i andra länder. Damfotbollen i Norge till exempel är jättestor. Det är ju inte så att ingen är intresserad av damidrott, det går att ändra på. Men tyvärr så går alltid de sämsta ledarna, de sämsta planerna och allting som blir över till damlagen. Det är alltid det sämsta av allting, varför ska det vara så? Men det är samma i samhället, att vi har lägre lön och så...

Samtalet glider in på politik igen och Åsa berättar om strejken på hennes gamla arbetsplats på posten, som gjorde att hon blev medlem i SAC.

– Konflikten handlade om att Posten tvångsförflyttade oss till andra ställen och vände uppochner på vår tillvaro utan att meddela i förväg. Men vi var rätt många syndikalister på samma ställe, så vi hade litet makt där. Vi lade ett varsel och strejkade en hel sommar. Vi vann konflikten i arbetsdomstolen och fick skadestånd. Det kände de av! Sen frös de ju ut en och en, så man försvann från det där jobbet så småningom. De vinner ju i längden om de vill, men vi vann en liten seger i alla fall.

Fick du dina fotbollskompisar att bli intresserade av politik?

– Jaa, jag brukar få med folk! Men man hinner inte gå på möten när man spelar på så hög nivå, och har så mycket träningar. Men jag gör mitt bästa för att värva så många som möjligt. SAC är ju det enda facket som står på människornas sida. Jag tror att folk börjar förstå det nu. När det händer nåt för dem på arbetsplatsen så märker de hur maktlösa de är, och att de stora facken inte är intresserade.

Nu kör Åsa taxi för Taxi Kurir i Stockholm.

Hur är det med det fackliga engagemanget inom Taxi Kurir?

– Jag är ju med i Transportsektionen i syndikalisterna. Men många är inte det, det är upp till en själv. Vi har ju en väldigt otrygg tillvaro, om vi är sjuka så får vi ingen ersättning. Det är jättedåligt. Så egentligen borde folk vara medlemmar, men det är de inte.

Varför tror du att det är så?

– Okunskap, tror jag. Efter taxistrejken på Arlanda är det nog bättre, det skulle jag tro. Då fick de se att det gick att göra någonting. Jag träffar många iranier, och de diskuterar det här, men det finns en viss misstro. Det är så mycket korruption i deras land, det finns inga fackföreningar där, så de vet inte riktigt vad det är. Men om man går fram ordentligt tror jag att många skulle engagera sig, eller åtminstone gå med oss.

Hamnar du ofta i politiska diskussioner med folk?

– Ja, framför allt moderater (skratt). Det hade vi några i laget kommer jag ihåg. Men det gick bra, vi var ju vänner ändå, på nåt vis. Vi hade en tjej i laget som var ordförande i MUF, så det var upplagt för konfrontation... det var jävligt kul. Jag tyckte om henne skitmycket men det var just det där då. Det var tradition i hennes familj. Är det inte rätt många som blir mer och mer höger? Det kan inte jag förstå. Inte fan blir jag mer höger, det är så omöjligt! Om jag skulle få ett högavlönat jobb så skulle jag inte byta åsikter bara för det. Men jag tror många gör det, de ser bara till sitt eget hela tiden, att de ska få mindre skatt och allt det där skitsnacket.

Åsa berättar att hon träffar på mycket rasism bland sina taxikunder. I taxiköer händer det att folk väljer att åka med henne för att hon har ett svenskt utseende, och förväntar sig att hon därmed automatiskt ska hålla med dem. Hon säger att hon blir chockad över vad folk kan vräka ur

Åsa har spelat i allsvenskan för Hammarby, deltagit i syndikaliststrejker på posten och lärt sig hur man handskas med taxiåkande rasister

sig.

– Det är läskigt att höra vad mycket rasism det finns här i stan. Tyvärr är det mycket äldre damer, de är rädda tror jag. Men de behöver ju inte vräka ur sig så mycket...

Hur är det att vara kvinna och köra taxi?

– Jag tycker det är bra. Många tjejer tycker det är skönt. De känner sig annars otrygga, tydligen. Killar tycker det är kul. Många frågar om jag är rädd när jag jobbar, bara för att jag är tjej. Men vad ska jag vara rädd för? Jag kan försvara mig om det behövs.

Vad är det för knep du har lärt dig då?

– Att vara litet intresserad och nyfiken. Om det hoppar in någon som är väldigt uppspeedad och arg, så kan man fråga om det har hänt något. Det är bara att prata och vara lugn. Och kalla de som kunden är arg på för "de där idioterna". Det är så enkelt med många killar, tyvärr. Det är bara att hålla med. Jag är övertygad om att jag har träffat folk som skulle kunna göra nåt. Men det går bra, för jag har lärt mig det där. Det går ju ofta att prata med folk. Nånstans kan man alltid mötas.

Som avslutning vill vi ha litet coola fotbollshistorier. Några roliga minnen du har kanske?

– Många träningsläger som man har haft jättekul på, Italien, Jugoslavien. Folk är inte direkt renlevnadsmänniskor i sportvärlden! Jag var elva år när jag började spela i damlaget i Östersund, högsta divisionen, och de som jag spelade med var 28–30, de bjöd mig på öl. Jag måste ha varit deras maskot. En liten elvaåring...det är ju ingenting!

Smashade ni några barer eller hotellrum eller så...

– (Skratt) ja, nej, jag vet inte...Vi var ju inga fina flickor precis. Vi hade roligt...

Fotboll och kvinna och syndikalist, det är en ganska ovanlig kombination.

– Ja det kanske det är ja. Det är så mycket fördomar tycker jag, och nu uppfyller ju jag dem, det är det som är så roligt. Jag snusar, jag har flickvän, och spelar damfotboll. Det tycker jag är kul!

Anna Sörensson
Matilda Köhlmark

Aromaterapi och judehat

Bland konspirationsteoretiker, högerextremister och naiva räntemotståndare

Tänk dig att man tar en dos småborgerligt missnöje, en gnutta solidaritetsretorik, en del new age, en del antisocialism, en del "alternativ ekonomi" och blandar ihop det med konspirationsteorier om att världen styrs av frimurare, judar och hemliga sällskap. Antagligen tänker du att ingen frisk människa någonsin skulle kunna gå på en sån smörja. Men det finns faktiskt en hel del människor som gör det, och de bildar ett brokigt nätverk med kopplingar både till alternativrörelsen, somliga perifera vänstergrupper och till extremhögern.

Det är särskilt i new age–kretsar som konspirationstänkandet är populärt. Det bygger på engelsmannen David Ickes bok "Robotarnas uppror" och idéerna sprids i Sverige av personer som Lars Adelskogh, Esa Nyberg och Jüri Lina, samtliga new age-inriktade konspirationsfreakar med kraftigt antijudiska teorier. Galenskaperna går ut på att jorden styrs av olika hemliga grupper – Bilderberggruppen, Illuminater, Trilaterala kommissionen med flera – där politiker, företagsledare och andra mäktiga tillsammans skulle sitta och i hemlighet planera världens framtid. I ännu högre grad anses frimurarna försöka styra världens öden. Och självklart är det judarna som kontrollerar det hela.

Nazister och kristna med konspirationsteorier

Känns det igen? Självklart är det bara en annan version av den nazistiska ZOG–teorin. Teorin om Bilderbergarna, frimurarna och judarna finns i olika versioner, vissa med extrema antijudiska inslag, andra utan. Den finns i kristna versioner (till exempel har den avlidna pingstpastorn Kjell Sjöberg, bror till Stanley Sjöberg, skrivit en bok om det), men är vanligast i new age–sammanhang. De är även populära bland så till synes olika grupper som rättshaverister, vänstervridna räntemotståndare och nazister.

Jüri Lina är den som kanske mest av alla bidragit till att sprida dessa idéer i Sverige. Han kommer ursprungligen från Estland och har skrivit en rad böcker, "Under skorpionens tecken" och "Sovjetiskt inflytande i Sverige" är några. De är mycket populära både inom extremhögern och i vissa new age-kretsar. De hyllas av nazisttidningen Nordland och distribueras av Göran Clevensjö (en före detta nydemokrat från Upplands Väsby som numera är aktiv inom Sveriges Pensionärers Intresseparti).

Boken "Sovjetiskt inflytande i Sverige" inleds med orden: "Sovjetunionen existerar inte längre. Dess inflytande finns dock kvar, även i Sverige. (...) Här har man byggt upp ett effektivare socialistiskt system än man lyckades med i Sovjetimperiet." Han blandar propagandan med konspirationsteorier med udden mot judar och frimurare, och kryddar med lite astrologi och UFO–teorier.

Ibland blir det riktigt skrattretande, till exempel när han på fullt allvar hävdar att det finns belägg för att man har funnit ett amerikanskt bombplan i en krater på månen. Detta var en historia som först dök upp som ett skämt i den engelska blaskan Sunday Sport, och som senare figurerat i En dingding värld. Det är på den nivån Jüri Linas teorier befinner sig.

Han har även hävdat att andra världskriget i hemlighet var uppgjort på förväg av Hitler, Stalin och Churchill. Detta på ett föredrag han höll efter att ha varit på en konferens för konspirationsteoretiker av sitt slag i England hösten –98 tillsammans med sverigedemokraten Steve Ahlberg från Sollentuna. Jüri Lina har även kontakt med en rad andra högerextremister, till exempel Christopher Jolin, förintelseförnekare och veteran inom grupper som BSS och Sverigedemokraterna.

New age-teoretiker avskedad på grund av judehat

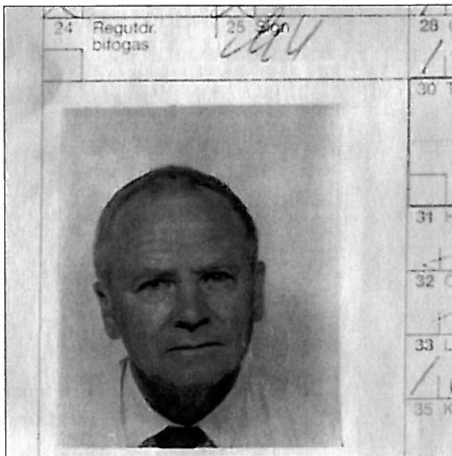
Samlingspunkten för dessa idéer var de nu nedlagda tidningarna Insikt och dess efterföljare Nexus. Den senares redaktör var rasisten Lars Adelskogh, och bland de övriga medverkande fanns Jüri Lina och Esa Nyberg.

Lars Adelskogh var tidigare lärare på Axevalla folkhögskola i Skövde, men blev avskedad på grund av sitt judehat. Droppen var när han publicerade en artikel på Internet med rubriken "Är EU en judegrej?". Budskapet var att EU är en konspiration styrd av judar. Lars Adelskoghs böcker kan för övrigt köpas på de flesta new agebokhandlar runt om i Sverige, och det är han som har översatt David Ickes böcker till svenska.

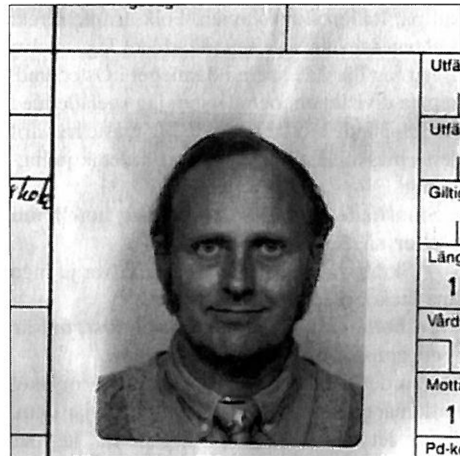
Konspirationstänkandet fungerar som ett smörgåsbord, som new age–anhängare, rättshaverister och högerextremister kan välja och vraka från. På det smörgåsbordet finns förutom konspirationstänkandet bland annat new age, hälsokost, alternativmedicin, aromterapi, vätgasenergi, EU–motstånd, samt alternativ ekonomi i form av bytesringar och räntemotstånd. Politiskt brukar personerna som sysslar med detta hävda att de är "varken höger eller vänster", att de förespråkar en "tredje väg". De kritiserar den storskaliga kapitalismen och finansspekulation och talar inte sällan om solidaritet med dess offer. Men samtidigt tar man så gott som alltid avstånd från socialism och klasskamp i alla former och förespråkar en fri marknadsekonomi och klassa-



Jüri Lina ger ut böcker där socialismen beskrivs som en judisk konspiration, och är omåttligt populär i new age-kretsar



Karl Gustafsson har uppfunnit "tidsfaktorekonomin", populär både bland nazister och vissa vänstervridna räntemotståndare



Lars Adelskogh sprider David Ickes virriga idéer i det svenska new age-träsket och har fått sparken på grund av judehat



Vattumannen i Stockholm är en av landets största new age-bokhandlar. Böckerna de säljer är tänkta att "föra människans utveckling framåt". De har såväl böcker av David Icke som Sion vises protokoll



Jupiter är en annan av Stockholms new age-bokhandlar. När en journalist från tidningen Expo gick dit och frågade efter antisemitiskt material, blev han hänvisad till en bokhylla märkt "bakom kulisserna"

marbete och talar sig varm för småföretagarnas intressen och rättigheter gentemot både facket, staten och storföretagen.

Klassprägeln på denna brokiga rörelse är tydlig. De människor som dras till dessa idéer är samma som dras till andra högerpopulistiska rörelser. Det är inte en slump att en hel del människor som tidigare var aktiva inom Ny Demokrati sysslar med dessa idéer. Det är småborgare, ofta ensamföretagare, som attraheras.

Eftersom nazismen är antisocialistisk och till sin retorik antikapitalistisk letar dess anhängare efter alternativa ekonomiska lösningar. Nazistveteranen Lennart Nyberg i Stockholm, som bland annat varit ledare för Sveriges Nationella Förbund, är en av de som intresserat sig för hur en nazistisk ekonomi ska se ut. Numera har han ett eget enmansparti, "Rikshushållarna" och ordnar kurser i sin "landsekonomi". Han har även skrivit en bok i ämnet, en tunn liten sak med innehållslöst och makalöst flummigt innehåll. Andra nazister vurmar mer för byteshandel och lokal, lantbruksbaserad ekonomi.

Gemensamt för alla naziekonomer är dels att de vill ha kapitalism på lokalnivå men motsätter sig finansspekulation och att de vurmar starkt för "småföretagare". Och dels att de är motståndare till ränta. Orsaken är att ränta för nazisterna symboliserar något judiskt. Eftersom det under långa perioder i Europa varit förbjudet för andra än judar att låna ut pengar mot betalning, finns en lång tradition av att koppla samman judar med girighet, ockerräntor och finansiell spekulation.

> Droppen var när han publicerade en artikel på internet med rubriken "Är EU en judegrej?", vars budskap var att EU är en konspiration styrd av judar. Adelskoghs böcker kan för övrigt köpas på de flesta new age-bokhandlar runt om i Sverige.

Smutsigt samarbete mellan vänstern och extremhögern

Motståndet mot ränta är alltså en sak som förenar vissa grupper inom vänstern och vissa inom extremhögern. För vänstern är det uppenbart att förekomsten av ränta i vårt samhälle omfördelar resurser från fattig till rik, såväl lokalt som globalt. Extremhögern ser motstånd mot ränta som en strategi mot den judiska makten. Och småföretagare har en naturlig dragning till räntemotstånd eftersom de ofta har stora ränteutgifter. En hel del företagares ekonomi kraschade i samband med bankkrisen i början av 90-talet, vilket genererade en och annan rättshaverist. De har till och med en egen förening, Bankrättsföreningen. Drivande i Bankrättsföreningen är Mats Lönnerblad, medarbetare i den konservativa tidskriften Salt.

Det märkliga är när vänsterns räntemotstånd och nazismens kokar samman till en populistisk sörja, tillsammans med allsköns konspirationsteorier, new age, ekologi och småborgerlig populism. Det händer nämligen att räntemotståndare på vänstersidan samarbetar med högerextrema konspirationsteoretiker i diverse projekt kring "alternativ ekonomi".

För några år sedan introducerades ett kortlivat projekt vid namn "Bank of Good Will" i Sverige. BGW sade sig då ha över 17 000 medlemmar i Estland, Lettland, och Finland. De hade en gigantisk hemsida på Internet, och verkade vilja fungera ungefär som en korsning av JAK ("Jord, Arbete, Kapital", en ekonomisk förening som beviljar räntefria lån i proportion till hos JAK tidigare sparat kapital) och ett stort pyramidspel. BGW hävdar att man kan bli rik utan att befläcka pengarna med ränta, genom att byta varor och tjänster förmedlat av dem. Projektet verkar ha sitt ursprung i Estland och den organisation som officiellt ligger bakom är "Maghira Foundation" med postadress där.

Räntefria lån-bank med antisemitiska kopplingar

Förutom bytesförmedling för alla typer av varor och tjänster fanns på hemsidan en mängd artiklar och propaganda. De flesta hade någon sorts "vänster"–retorik. Det talades om solidaritet med tredje världen och finansspekulationens destruktiva effekter på människor och miljö kritiserades. Men bredvid dessa artiklar hade Bank Of Good Will annonser för Jüri Linas högerextrema litteratur. Andra artiklar behandlade paranormala fenomen, astrologi, UFO:n, konspirationsteorier och liknande new age–ämnen. En handlade om hur den judiska frimurarorden B'nai B'rith försöker ta kontrollen över världen, ett ämne som är populärt även i öppet nazistiska publikationer.

Många av artiklarna som Bank of Good Will publicerade var skrivna av personer som är aktiva inom JAK, det är oklart om de har publicerats med deras medgivande eller inte. Det råder i alla fall inget tvivel om att många judehatare och konspirationsteoretiker är medlemmar i JAK. Under ett möte mot nyliberalismen i Malmö häromåret höll Marianne Påsse, då styrelsemedlem i JAK–Skaraborg, ett föredrag om räntefri ekonomi. Mot föredragets slut började hon glida in mer och mer på allsköns konspirationsteorier med mer eller mindre antijudiskt innehåll. När en av åhörarna frågade henne om det inte var lite väl likt det ökända falsariet "Sion Vises Protokoll", svarade hon glatt att det var just det som hon syftade på. Marianne Påsse sitter numera i JAK:s centralstyrelse, och är fortfarande flitigt anlitad som föredragshållare.

De suspekta ekonomiska teorierna får även spridning på andra håll där man inte hade förväntat sig högerextrema idéer. I tidningen Djurens Rätt kan man till exempel se annonser för en "alternativ" tidning som förespråkar "tidsfaktor–ekonomi", en ekonomisk teori vars upphovsman är Karl Gustafson, högerextremist från Sollentuna. Han hävdar bl a att "socialism är en mental defekt hos vissa människor" och vill bilda ett parti för att genomföra sitt system, som han hävdar är "bortom vänster och höger". "Tidsfaktorekonomerna" propagerar för en fri marknad, där inga fackföreningar existerar. Ändå har de försökt sprida sina idéer i vänstern i hopp om att någon grupp ska ta till sig dem, ett tag gjorde de till exempel många utskick till syndikalister.

Det händer alltså att de judehatande konspirationsteoretikernas idéer lyckas bra med att infiltrera solidaritets- och alternativrörelsen. Det gäller inte bara JAK, utan också t ex Nej till EU, Miljöpartiet och lokala "bytesringar".

Vi inom vänstern måste bli bättre på att mota ut sån här skit. Förutom det obehagliga med infiltration av judehatare är det katastrofalt för vår trovärdighet om vi beblandar oss med allsköns paranoida new age–anhängare.

Alla grupper som säger sig sträva efter en "alternativ ekonomi" är inte alltid välvilliga gräsrötter. Det kan lika gärna vara högerextremister som använder sig av en vänsterretorik.

ERIK MELLSJÖ

Män söker kvinnor

Mycket bestämd, intellektuell och progresiv kvinna runt 30 med intr för UFO:n, det paranormala, universum, filosofi, musik, jogging, sökes av man, 38, med skägg. (113940)

Dagens Nyheter, 3 februari 2001

350 mördade i Palestina

Dödssiffrorna har gått från rubriker till notiser till ingenting i borgerlig media. Från att ha räknats upp som idrottsresultat eller marknadsnoteringar har de palestinier som dagligen skjuts ihjäl av israelisk militär till och med slutat nämnas i tidningar och TV.

Varje dag läggs nya namn till listan på martyrer. I skrivande stund har 350 palestinier mördats och 13 000 skadats av israelisk militär under de senaste fyra månaderna. Israels attacker med automateld från helikoptrar och granater från pansarvagnar mot palestinier fortsätter. De senaste månaderna har israelerna intensifierat lönnmorden på upprorets ledare. Över 30 ledande palestinier har mördats av såväl maskerade pistolmän som av raketattacker eller bilbomber.

När borgerlig media överhuvudtaget nämner situationen i Palestina är det i form av spekulationer när och om man skall "återuppta förhandlingarna". Det senaste uttrycket dessa förhandlingar fått är den så kallade "Clintonplanen". Enligt denna skulle en palestinsk stat upprättas på större delen av Västbanken och Gazaremsan. Stora bosättarblock, 10 procent av Västbanken, skulle dock annekteras av Israel. Allt för att Israel skall få den bördigaste jorden och hålla kontroll över de livsviktiga vattenresurserna. De fyra miljoner palestinska flyktingarna skulle inte tillåtas återvända till sina hem utan endast till Västbanken eller Gazaremsan som redan svämmar över av flyktingläger.



Fler och fler människor dör för Israels kulor men de borgerliga medierna står tysta

En palestinsk stat på Västbanken och Gazaremsan vore likväl ett viktigt steg på vägen för det palestinska folket. Det skulle förhoppningsvis även orsaka någon slags kris för sionismen i Israel. Att en sådan kris är nödvändig för att judar och palestinier en dag skall kunna leva sida vid sida är uppenbar: de flesta judar lade sin röst på Ariel Sharon i valet i februari.

Förhandlingarna visar hur omöjligt det är att "få ett slut på konflikten" enbart genom upprättandet av en palestinsk stat på Västbanken och Gazaremsan. Bortsett från frågan om en sådan stat på de karga jordplättarna med ett aggressivt Israel som ekonomisk och militär supermakt hängande över sig överhuvudtaget skulle kunna överleva, så lämnar en sådan så kallad "tvåstatslösning" många problem olösta. De palestinska flyktingarna skulle fortfarande inte få återvända till sina hem. De palestinier som lever inne i staten Israel skulle förbli förtryckta under den sionistiska statens apartheidsystem. Den palestinska och den israeliska antisionistiska vänstern har alltid påpekat detta. Lösningen måste vara att kolonialstaten Israel upphör att existera och en gemensam stat för alla områdets folkgrupper, oavsett religion, upprättas.

Vägen dit kan synas lång, men genom kamp har det palestinska folket nått längre än vad som för bara några årtionden sedan överhuvudtaget ansågs möjligt. Intifadan visar vägen!

SIMON ANDERSSON

D.A. vitt r ja nä tet

Att hitta relevant information och nyheter om intifadan i borgerlig media är i princip omöjligt. På Internet däremot rapporterar våra palestinska kamrater dagligen. Självklart tipsar vi om de bästa ställena att leta på.

www.alaqsaintifada.org är en utmärkt sida. Här finns aktuell information om kampen och solidaritetsarbete världen över. Dessutom sammanställs dagligen nyheter och intressanta artiklar från europeiska, amerikanska och arabiska tidningar. Bildarkiv är också på gång.

Independent Media Center - Israel är en mycket bra sida som hittas på indymedia.org (klicka på Israel). Här finns en oerhört stor samling bra artiklar.

En av de bästa organisationerna för mänskliga rättigheter i Palestina kan hittas på www.lawsociety.org. Här finns också bra information och kommentarer om intifadan.

www.jmcc.org
Jerusalem Media & Communication Center har aktuella nyheter samt en hel del intressanta opinionsundersökningar. Främst värd att besökas är den dock för att man publicerar alla kommunikéer från de palestinska befrielseorganisationerna. Hittas på:

www.alternativenews.org startades som ett nätverk för den antisionistiska judiska vänstern. Här hittar man bra med information och nyheter.

Värt ett besök är även den palestinska myndighetens hemsida som finns på www.pna.net.

www.birzeit.edu/links/
För den som vill veta mer om Palestina är Birzeituniversitetets länksamling den absolut bästa utgångspunkten. Här finns verkligen allt.

Hets mot folkgrupp, barnmisshandel, mord...

Gud polisanmäld

Könsdiskriminering, hets mot folkgrupp, barnmisshandel och mord. Det är bara några av de brott som läsarna till några av världens mest tryckta böcker uppmanas till. Nu har författaren, som är ingen mindre än Gud själv, polisanmälts för uppvigling.

– Vi kan inte bara tyst se på och låta Gud uppvigla människor till dessa fruktansvärda brott, säger Babak Rahimi, en av de som gjort anmälan, som skickats till såväl polisen som till HomO och JämO.

– Rättsfallet är unikt i svensk historia. Aldrig tidigare har någon som påstås vara en icke-fysisk person dragits inför rätta, säger Babak Rahimi.

Till anmälan bifogas hårresande citat ur både Bibeln och Koranen.

– Gud använder sig av många olika alias. Allah, Jehova och Gud är bara några av dem, förklarar Babak Rahimi, som också är medveten om att det kan blir svårt för myndigheterna att delgiva den skyldige misstanke om brott, eftersom han/hon saknar både adress, personnummer och efternamn.

Bakom anmälan ligger tidskriften Mana, som ges ut av Iransk-svenska solidaritetsföreningen, och som tar upp frågor om invandring, feminism och religiös fundamentalism.

MIKAEL BOBERG

Mana på internet:
www.uppmana.nu

Några av de polisanmälda texterna:

Hets mot homosexuella:
"Du skall inte ligga hos en man såsom en man ligger hos en kvinna, ty det är en styggelse".
Bibeln

Kvinnodiskriminering:
"Gud ålägger er rörande Edra barn: En manlig arvtagare bekomme lika mycket som två kvinnor..."
Koranen, fjärde suran, vers 12

Uppmaningar till rasism:
"När herren, din Gud, låter dig komma in i det land dit du nu går för att ta det i besittning, och när han för dig förjagar stora folk – ...., sju folk större och mäktigare än du – när herren ger dem i ditt våld och du slår dem, då skall du ge dem till spillo. Du skall inte sluta förbund med dem eller visa dem nåd. Du skall inte befrynda dig med dem. Dina döttrar skall du inte ge till deras söner, och deras döttrar ska du inte ta till hustrur åt dina söner.
Bibeln, femte moseboken, sjunde kapitlet "Herrens eget folk"

SÄPO oroas av vårens EU-toppmöten

SÄPO väntar sig oroligheter inför de kommande EU–toppmötena i Stockholm och Göteborg. De förmodar att "internationella yrkesdemonstranter" kommer att dyka upp i städerna. Därför ska polisen skärpa bevakningen under protesterna. Men kostnaden för denna kommer att bli hög: för tre möten i Stockholm, två i Göteborg och ett i Nyköping ska det läggas ner 15 miljoner kronor på enbart polisinsatser per tillfälle.

Den totala kostnaden för samtliga EU–möten i hela landet beräknar Rikspolisstyrelsen uppgå till 660 miljoner. EU–ordförandeskapet innefattar också ytterligare utgifter på 835 miljoner. I polisens budget saknas dock pengar. Det handlar om 90 miljoner som kommer att sparas in på andra områden och tas från polisens övriga verksamhet.

Både Säpo och polisen undersökte säkerheten på protestmötet i Nice i Frankrike, där Säpo–kommissarien Jan Löf kapitulerade på grund av tårgas. Under juni i Göteborg 2001 kommer insatsstyrkan att bestå av 1000 poliser.

JONAS NIELSEN

Turkiet: 30 dödade i fångstrejk

30 fångar och två vakter omkom när turkisk militär stormade Bayrampasa-fängelset 19 december. Ett flertal interner brändes också till döds, enligt turkiska människorättsorganisationer.

– Vi vaknade av en explosion klockan fem på morgonen, uppger internen Filiz Gencer i ett vittnesmål. Genom fönstret såg jag militärer med gasmasker och gevär. Sedan öppnade de eld och vi tog skydd innan vi ens hunnit sätta på oss kläderna.

– De skadade fångarnas ansikten gick inte att känna igen, sade en intervjuad släkting till en av internerna i tidningen Hurriyet.

– Jag kunde inte hålla tillbaka tårarna, de hade blivit torterade.

Den turkiska regeringen dementerade till en början uppgifterna.

– Inga fångar har skjutits eller bränts till döds, sade de.

Senare bytte de ståndpunkt och hävdade att några interner hade skjutits efter att ha tänt eld på sig själva och därefter sprungit fram mot militärerna. Det finns dock videoupptagningar som visar brinnande fångar och militärer som slår och sparkar dem.

Bakgrunden till massakern är ett fånguppror som pågått under vintern på turkiska fängelser. Protesterna gäller de turkiska myndigheternas nya fängelser, som är isolerade och små.

Dessförinnan fanns stora gemensamma sektioner. Dessa utnyttjades av de kommunistiska fångkollektiven, eftersom en sektion kunde innehålla uppemot 80–100 interner. När myndigheter försökte luckra upp kollektiven utbröt en hungerstrejk. Där återfanns medlemmar ur vänstergrupperna DHKP-C, TKP-ML, TIKKO samt PKK. Strejken fortlöpte ända tills staten angrep fängelserna med paramilitär och attackhelikoptrar.

Händelsen har väckt stor uppståndelse i Turkiet. Tusentals demonstranter har syns på gatorna, varav många gripits av polis. Dessutom har en ny lag trätt i kraft, som förbjuder mediagranskning av fängelserna. Motiveringen är att detta "skulle fungera som propaganda för terroristorganisationer".

JONAS NIELSEN

Radio Yelah börjar sända på Internet

Sedan en tid tillbaka har den anarkistiska nättidningen Yelah startat upp ett nytt projekt. Radio Yelah inledde med en intervju med Anarkistiska Svarta Hammaren/Black Cross, som är en stödorganisation i Stockholm för fängslade aktivister. Senare intervjuades också tidningen brand.

– Vi börjar med att lägga ut korta intervjuer och andra inslag, men under år 2001 är tanken att ni ska kunna ladda ner och lyssna på hela program, skriver Yelah's Pelle Sten i Motkrafts nyhetsbrev.

JONAS NIELSEN

http://www.yelah.net/radio/

Militant kamp förs bäst med grädde & maräng



Fråga: Vad har Bill Gates, Sylvester Stallone och en halvtaskig fransk författare gemensamt? Svar: De har alla ofrivilligt fått smaka på tårta under förnedrande former. De och många andra politiker, företagsledare och andra kräk har blivit måltavlor för den växande, globala och anarkistiska rörelse vars kampmetod är lika enkel som genial: att kasta tårtor i folks ansikten.

Tårtkastande som politisk kampmetod har sina starkaste fästen i San Fransisco i USA, Montreal i Kanada och London i England. Anarkisterna i Polen och Nederländerna har också utmärkt sig för sin träffsäkra hantering av bakverk. Men det svårslagna rekordet i tårtkastning innehas av en 52-årig belgare. Hans namn är Noel Godin, och den fjärde februari 1998 gick han till historien genom att placera en gräddtårta i Bill Gates ansikte.

Den berömda aktionen var ytterst välplanerad. Noel Godin och hans 30 medhjälpare kastade tillsammans 25 tårtor, varav fyra nådde mångmiljardärens ansikte. Bill Gates var under sitt besök i Bryssel ständigt skyddad av fem beväpnade livvakter, men tårtkastarna lyckades ändå komma åt honom, tack vare insiderinformation från en missnöjd Microsoft-anställd.

En anarkistisk folksport

En bidragande orsak till aktionens succé var kanske också Noel Godins långa erfarenhet. Sin första tårta kastade han november 1969 på en författare som skrev usla böcker. Sedan dess har över tjugo kända personer sällat sig till hans växande offerskara. Värst utsatta är folk som tar sig själva på alltför stort allvar, eftersom det är de som förnedras värst av att behöva visa sig inför pressen med gräddinsmort ansikte.

De senaste åren har "tårtning" blivit något av en folksport bland anarkister runt om i världen. "Biotic Baking Brigade" kallar sig ett "internationellt nätverk för 'Pie-rect Action' i motstånd mot nyliberalismen". De har sitt ursprung i USA:s radikala miljörörelse. En representant med kodnamnet "Agent Apple" förklarar det så här:

– Detta uppror har sina rötter i övertygelsen om att vår planet inte är döende, utan håller på att mördas, och de som utför mördandet har namn och ansikten.

Antifascistisk vaniljtårta

"Agent Apple" var den som bakat den vaniljtårta som den 27 april 2000 landade i ansiktet på Englands inrikesminister Anne Widdecombe medan hon signerade böcker i Oxford. Anledningen var hennes attityd mot flyktingar. "Agent Vaniljtårta", som kastade själva tårtan, motiverade aktionen med följande ord:

– De konservativa hetsar mot asylsökande i ett billigt röstfiske för att vinna de väljare som kanske annars skulle rösta på nazistiska BNP. Den överväldigande majoriteten av människor som söker asyl har utsatts för förtryck, tortyr och diskriminering i landet som de lämnat. Vi borde välkomna dem och erbjuda dem skydd, som allmän anständighet och internationell lag påbjuder.

En annan rasist som fått smaka på tårtan är den kända konspirationsteoretikern David Icke (läs mer om honom på sida 12-13). Enligt honom styrs världen av en sammansvärjning av judar, frimurare och utomjordiska reptiler. Under en presskonferens i Kanada dök det plötsligt upp två personer utklädda till ödlor, som började håna och häckla David Icke. Efter att ha placerat två citronmarängtårtor i hans ansikte, flydde de och klarade sig oskadda från den uppretade publiken.

Milton Friedman är världens främste nyliberala ekonom, och mannen som personligen formade den ekonomiska politiken under fascisten Pinochets diktatur i Chile. En dag när han skulle tala på konferens om privatisering av skolor, ordnad av honom själv, dök en av Biotic Baking Brigades agenter upp och placerade en kokosdelikatess i hans ansikte.

Tårtningarna sker alltid inför publik, och åtföljs av humoristiska pressmeddelanden, där aktivisterna inte bara motiverar sitt val av offer, utan också brukar avslöja receptet på bakverket. Ofta rör det sig om vegan–tårtor, och även om variationen i smak är stor, kan man konstatera att vaniljtårtor är vanligast.

Noel Godin, som till vardags är författare och filmhistoriker, betonar gärna tårtkastandets långa historia. Traditionen att kasta tårtor på sina fiender uppstod vid de medeltida karnevalerna, och har under 1900–talet tagits upp av bland andra dadaister, situationister och bröderna Marx.

Måltavlorna tar ingen fysisk skada. "Vi är komiska terrorister och tårtan är symbolisk. Offret skadas bara i sitt självförtroende. Tårtorna är mjuka och fulla av grädde", förklarar Noel Godin, som har som sin högsta dröm att tårta påven.

Men en och annan tårtkastare har ändå fått sitta i fängelse, som de tre som samtidigt placerade varsin körsbärstårta på San Fransiscos borgmästare Willie Brown, i protest mot hans behandling av stadens hemlösa. Fyra månader var blev deras straff.

På franska kallas aktionsformen för entartement (ungefär "betårtning"), och en synnerligen aktiv grupp baserad i Montreal i franskspråkiga Kanada kallar sig "Les Entartistes", en ordlek som knappast går att översätta. De har bland annat lyckats få in en fullträff på Kanadas premiärminister.

Polens premiärminister tårtades förresten nu i januari av landets anarkister. I Sverige har dock eliten ännu inte fått känna den skräckinjagande smaken av grädde. Men något säger oss att det bara är en tidsfråga innan bakverksupproret når även våra breddgrader.

Mikael Boberg







Biotic Baking Brigades serverar Milton Friedman, nyliberal ekonom, en specialdesignad kokosdelikatess



April, global tårtmånad!

Under en månad i år kommer fler tårtor än vanligt att hamna i ansiktena på politiker, företagsledare och otrevliga typer. En global aktionsmånad har utropats från första april till första maj - båda datumen är väl valda för sin symbolik. Tårtkalaset går under det engelska namnet "Operation Dessert Storm", och om du läser stavningen en gång till så inser du att ett litet "s" skiljer den från Operation Ökenstorm, alltså den USA-ledda attacken mot Irak.

På operationens webbsida förklarar initiativtagarna att projektet är starkt inspirerat av zapatistupproret i Chiapas, Mexico. Kanske kan april bli månaden då tårtning blir ett allmänt känt fenomen också i Sverige?

Mer info:
www.dessertstorm.org

Tröttnat på att baka gräddtårta? Testa någon av dessa!

Skolmatsalstårta
Stapla några lager med knäckebrödsringar istället för tårtbottnar och placera pulvermos, stuvade makaroner och lapskojs emellan. Toppa med kalops.
Kastas på rektorn när han är på väg på tjänsteresa efter att just ha dragit ner på skolmaten.

Goa Gôteborgs-tårtan
Sillrens, räkskal, maneter och annat som man kan hitta på Västkusten, låt gärna stå och mogna i en vecka innan kastning.
Kastas på alla goa EU-gubbar som kommer till stan i juni.

Nattvardstårta
En sant kristen tårta måste väl varje fundamentalistisk pastor uppskatta, även om den placeras i hans ansikte mitt under predikan. Om du vill testa, byt ut tårtbottnen mot oblat och grädden mot rödvin, och ta med dig sörjan till Livets Ord en söndag.
Kastas på Ulf Ekman

Wild wild west-tårta
Tjära i stället för grädde och fjädrar i stället för strössel gör att offret förnedras på ett klassiskt sätt – tjära och fjädrar har använts sedan medeltiden, minst.
Kastas på George W Bush

Baader-Meinhof-tarte
Ser ut som en helt ofarlig prinsesstårta, men skenet bedrar - gömd bland sylt och grädde ligger en handgranat!
Kastas på Israels arméchef av en självmordsbombare

Borsjtsj
Ingen tårta utan en rysk rödbetssoppa, men den går likväl utmärkt att kasta på folk. Var dock beredd på att omgivningen kan reagera kraftigt när offrets ansikte plötsligt ser ut som blod och köttslamsor.
Kastas på stalinister och annat bolsjevikpack

Kända personer som fått smaka tårta:

Kim Beazley
Australiens oppositionsledare

Willie Brown
San Fransiscos borgmästare

Michel Camdessus
Internationella Valutafondens VD

Jean Chretien
Kanadas premiärminister

William Colby
f d CIA-chef

Keith Dampbell
skapare av det genetiskt klonade fåret "Dolly"

Milton Friedman
nyliberal ekonom

Bill Gates
Microsofts ägare

Charles Hurwitz
ledare för fackföreningsfientliga företaget Maxxam

Carl Pope
VD för den stora miljöorganisationen Sierra Club

Renato Ruggiero
Världshandelsorganisationens generaldirektör

Phyllis Schlafly
antifeminist och abortmotståndare

Robert Shapiro
genteknikföretaget Monsanto

Sylvester Stallone
skådespelare

Gerrit Zalm
nederländernas finansminister

Uppgifterna går isär om exakt vilken tårta Bill Gates blev utsatt för men redaktionen gissar på någon slags gräddtårta. Filmsnutten hittar du på www.bitstorm.org/gates



Skriv (kort!) till Direkt Aktion, Box 6507, 113 83 Stockholm. E-post: direkt.aktion@motkraft.net

Attac kan inte erbjuda handlingsperspektiv

Nyligen bildades en svensk avdelning av organisationen Attac, ett initiativ som många jublat över, och vars grundprinciper knappt alls har blivit ifrågasatta ur ett vänsterperspektiv. Följande debattartikel publicerades sommaren 2000, med anledning av att Attac bildats i Nederländerna, i tidningen "De Fabel van de illegaal", som ges ut av en antirasistisk grupp med samma namn. Här kritiseras Attac ur ett antifascistiskt perspektiv, påverkat av autonom marxism. Artikeln är något nedkortad.

Ekonomi är ingen neutral vetenskap. Det är alltid ett politiskt val vilken modell man väljer för att förstå ekonomins utveckling. Det relativt ensidiga intresset i "spekulationskapital" hos Attac och andra som motsätter sig "ekonomisk globalisering" går väl ihop med de flesta kvantitativa ekonomiska modeller som är på modet idag. Man fäster bara vikt vid de ekonomiska sektorer där det finns mycket pengar.

Arbetarna i de fattiga länderna i Syd, till exempel, får oftast ytterst lite betalt, och därför betraktar ekonomer deras bidrag till världsekonomin som väldigt litet. Samma sak gäller illegaliserade invandrare och flyktingar. Ändå så är dessa gruppers arbete oumbärligt för vissa sektorer i den holländska ekonomin. Till exempel skulle trädgårdsbranschen aldrig ha klarat sig utan de illegaliserade invandrarna.

Högervridna historiker resonerar på samma sätt, när de tror sig kunna bevisa att 500 år av kolonialism knappt har haft något inflytande på de koloniserande ländernas rikedom. Och visst är det sant att kostnaderna för stulna råvaror och arbetskraft, oftast i form av slaveri, var ingenting jämfört med de priser som betalades för varorna i de koloniala metropolerna. Men utan århundraden av slavarbete och råvarustöld, hade vi inte haft den kapitalism vi har idag. De kvantitativa modellerna förnekar alla förtryckta och utsugna en plats i historien och ger äran för alla framsteg åt den rika mannen i Väst.

På samma sätt uppmärksammas sällan det obetalda eller väldigt lågbetalda reproduktiva arbetet som framför allt görs av kvinnor. Inte heller "arbete" utfört av naturen och förstörelsen av densamma har någon plats i de kvantitativa modellerna. Moderna kvantitativa modeller är därför nästan per definition rasistiska, patriarkala och anti-ekologiska. De saknar plats för den bas som hela kapitalismens struktur vilar på.

De dominerande höger-modellerna har stor del i att placera "spekulationskapitalet" centralt i vår analys av ekonomiska kriser. Enligt Attac, så beror såväl försämrade anställningsvillkor, uppsägningar och minskad social trygghet på kapitalets fria rörlighet.

Den brittiska organisationen Earth First! ser saken på rakt motsatt vis. Som en följd av arbetarnas kamp mot försämrade villkor, tvingas kapitalet fly någon annanstans. "Bakom talet om 'monetär instabilitet', 'dåliga låne- och handelsvillkor' och varningar från finansmän som George Soros om det finansiella systemets farliga sårbarhet ligger det faktum att den grundläggande orsaken till den nuvarande krisen inte är misstag gjorda av banker och spekulanter, utan att klasskampen lett till minskade profiter."

Den mexikanska krisen berodde, enligt Earth First!, på zapatist-upproret, och den asiatiska krisen, som ledde till Attacs grundande, föranleddes av en serie generalstrejker som koreanska arbetare genomförde från december 1996 till mars 1997.

Den modell som Attac förespråkar håller våra ögon fixerade på en penninghandel som sker mellan de rika. Motståndet underifrån kan inte se saken på detta sätt. Attac kan därför inte erbjuda vänstern ett riktigt handlingsperspektiv, hur mycket de än drömmer om att växa till en "antikapitalistisk folkrörelse". Deras modell har helt enkelt ingen plats för det faktum att ekonomiska förändringar är följder av kampen mellan de där uppe och de där nere.

Som en följd av fixeringen vid "spekulationskapital", så är det "inte längre processen av produktion och kapitalackumulation som är i centrum för uppmärksamheten, utan grupper av inflytelserika män (och vissa kvinnor) som förhandlar med varandra om världens framtid bakom slutna dörrar", skrev Alain Kessi i den tyska veckotidningen Jungle World.

Kapitalismen är en social relation mellan alla människor, som tvingar majoriteten att sälja sitt arbete för att överleva. Bilden av en liten elit av spekulanter mot resten av mänskligheten skjuter uppmärksamheten på alla andra (ekonomiska) maktförhållanden i bakgrunden. En antikapitalistisk analys som fokuserar på "spekulationskapital" kan inte se patriarkat och rasism, och kommer oundvikligen att konsolidera dessa maktförhållanden.

Attac kämpar inte underifrån, utan föredrar att "utvidga nationella eller regionala staters makt att forma sin egen finansiella och ekonomiska politik." Om dessa stater är i något avseende "demokratiska", verkar inte spela någon roll för Attac. Attac-medarbetaren Jantien Maijer i den holländska tidskriften Dusnieuws om att vissa asiatiska stater stänger sina gränser för utländskt kapital: "Politiken är självklart inte baserad på vackra demokratiska principer, den är bara till för att skydda eliten. (...) Men jag tycker ändå det är inspirerande när mindre mäktiga länder gör sådana saker."

Attac drar en skarp gräns mellan stat och kapital och säger sig vilja använda stater för att utnyttja kapitalet. I verkligheten är de båda totalt sammanvävda.

Groupe Nantes inom franska Federation Anarchiste ser det som "inte bara perverst, utom också extremt farligt" att Attac ideologiskt separerar staten från kapitalet.

Michel Sahuc förvånas inte av Attacs konstiga syn på stat och kapital, eftersom Tobin–skatten bara är ännu ett projekt som härrör från den traditionellt statsorienterade delen av vänstern. De är en strömning av teknokrater och politiker som av tradition står i den nationella bourgeoisins tjänst. Så "se upp", varnar han oss, "då är vi på farlig mark, för det finns ingen klar gräns mellan denna sorts vänster och fascismen."

I Tyskland finns en lång rad grupper som motsätter sig den typ av analys som ligger till grund för Attacs ensidiga agerande mot "spekulationskapitalet". Enligt Gruppe Demontage så har detta resonemang "en öppen flank mot antisemitisk anti-kapitalism, med tanke på en projicering av det märkliga, obundna kapitalet på 'judarna'".

Susan George, vice ordförande i internationella Attac, gav 1999 ut boken "The Lugano report". Det är en fejkad rapport, som uppges vara skriven av en hemlig grupp av höga vetenskapsmän som träffats i den schweiziska staden Lugano. Vetenskapsmännen arbetar för den finansiella eliten, som enligt boken i hemlighet regerar världen, och ger rekommendationer om åtgärder som ska stoppa kapitalismens kris. De föreslår en kraftig minskning av antalet människor i de fattiga länderna. George tycks i första hand vilja skrämma sina läsare. Trots att hon själv understryker att allting i boken är hennes påhitt, verkar hon på allvar tro att världen styrs av en så liten elit. "Som jag inte ska namnge för att undvika juridiska ingripanden", skriver hon.

Trots att ideerna i boken kommer från vänster och säkerligen är välmenta, påminner de många antifascister om "Sion vises protokoll". Även i denna bok kan man läsa en fejkad rapport om ett hemligt möte med "visa" och rika män, i detta fall judar, vars mål är att ta makten över världen. "Sion vises" användes av de tyska nazisterna för att rättfärdiga sin väg till makten. "The Lugano Report" är självklart inte antisemitisk, och den tar inte ställning mot "judarna" på något sätt. Långt ifrån. Men tyvärr så skiljer sig analysen av hur världen styrs inte mycket från den i "Sion vises".

Nu när vänsterns uppmärksamhet tycks flyttas från klasskamp och kamp mot rasism och patriarkat, till kamp mot en tänkt liten och svårfångad elit av spekulanter, blir samarbete med den yttersta högern mer sannolikt. Och ännu mer sannolikt blir det när apokalyptiska visioner blir allt vanligare, som vi kan se i rörelsen mot "globalisering". Det är nu eller aldrig. Susan George: "Som en vän till mig sa, betraktande två franska lantbrukarorganisationer som tjafsar om någon relativt liten fråga: 'höger–bönder, vänster–bönder, vem bryr sig? Snart kanske det inte finns några bönder!'"

George erkänner att samarbete med den yttersta högern är farligt. Men enligt henne är det samtidigt nödvändigt. "I USA krävdes det högerns och vänsterns samlade krafter för att besegra presidentens 'fast-track'-befogenheter (att skriva under frihandelsavtal utan kongressens godkännande).

Efter att ha hört vår kritik frågade hon oss retoriskt "Gör sådana samarbeten även oss till fascister?" Nej, det skulle vi inte säga, men det är inte heller speciellt antifascistiskt. Vi kan inte se hur kollaborering med fascister någonsin kan vara ett steg på vägen mot friare och jämlikare värld.

ERIC KREBBERS

Reine's rough reviews

Burntbythesun/Luddite Clone split-MCD (Ferret)

Här har ni en 6–låtars platta som formligen dryper av aggressivitet. Burntbythesun spelar maffig fet hardcore som påminner mycket om sorgligt insomnande Coalesce. Både vad gäller det råa gitarrsoundet och sången. Enda undantaget är att de spelar aningen snabbare men det är superfläskig produktion och mycket rått.

Luddite Clones förra platta imponerade inte speciellt mycket på mig då den var alldeles för meckig och sönderhackad för att den skulle vara lättlyssnad. Här har de emellertid dragit ner på låttiden vilket gör att renset upptar större delen av låten och sålunda blir mer intressant. De spelar för övrigt våldsam grindmetal. Saken är klar! Vill du ha en aggressiv platta både vad gäller rå hardcore och snabb grindmetal så kan du sluta leta nu. En varning förtjänar dock att utfärdas. Den här plattan rymmer endast ca 12 minuters musik och jag pröjsade 159 kronor för den. Är det överpris på den även i din skivaffär så påtala detta.

Bird of ill omen: When love would've shown interest in us both (Eulogy recordings)

En trevlig liten historia det här. Bird of ill omen spelar mörk och dyster hardcore. Absolut inte jättetungt eller brutalt rått men det är 4 bra låtar och det går inte att ta miste på deras desperation. Men återigen... se upp med priset!

Damad/Meatjack - split-MCD (At a loss recordings)

Jag har en bra och en dålig nyhet här. Vi tar den dåliga först. Meatjack är inte speciellt bra. Jag antar att deras intention är att låta så mörka och hårda som möjligt. Problemet är bara att de hackar sönder låtarna och får inte till det där flytet. Det hela blir bara jobbigt att lyssna på.

Nej, då är Damad det stora dragplåstret. De tre låtarna som de bidrar med här är faktiskt till dags dato det bästa de gjort. Ångvältstungt, långsamt malande och allt insvept i massivt mörker. De sjunger även tvåstämmigt med omväxlande manlig och kvinnlig sång. Tjejen låter emellertid som om hon svalt smält bly så det är långtifrån någon skönsång utan snarare kväckigt. I början hade jag svårt att lyssna på den sortens sång men det växte bort i takt med att jag insåg låtarnas storslagenhet. Självaste Neurosis kunde inte ha gjort det här bättre.

The Jam Session: When the filthy limbs decay (Dempe records)

Skivor i 10–tumsformat är häftiga samlarobjekt. När det dessutom är ett tufft omslag och bra musik är lyckan fullständig. The Jam Session kommer från Sverige och banne mig, det här är innovativt. De spelar ömsom snabbt och tungt men det är skramligt och noise-igt hela tiden. Stöket tar dock aldrig överhanden så det är fortfarande musik och bra låtar. Den här plattan är väl värd att spana in.

Kalibas: Eyes forever red (7")

Hur ska jag beskriva den här plattan egentligen? De vinande gitarrslingorna låter black metal, trummisen grindar som bara den och de två vokalisterna grymtar också i bästa grind-stil. Och mitt uppe i allt har de bakat in tunga hardcore medtempo-partier. Det hela är innovativt, visar tecken på stor kreativitet men framför allt: det är fruktansvärt bra! Intresset hålls uppe hela tiden och renset är enormt. Säger bara en sak: givet köp.

Mrtva Budoucnost/Left in ruins split-LP (Six weeks)

Jag föll för svenska Left In Ruins med en gång när jag hörde deras första singel "ferilizing the soil" så när jag förstod att de skulle släppa en hel sida och dessutom på mangelbolaget Six Weeks var jag spänd av förväntan.

Och det är bara att konstatera: den här plattan uppfyller alla förväntningar och mer därtill. Mrtva Budoucnost kommer från Tjeckien och spelar hård hardcore, nästan som engelsk hardcore när den är som allra värst. Jag hade visserligen gärna sett att de hade mer renspartier i varje låt och att de överlag hade spelat snabbare jämt fördelat på låtantalet men icke desto mindre får de betyget godkänt.

Den stora behållningen är dock Left In Ruins. Det här låtmaterialet borde banne mig stå i vartenda musiklexikon som det klassiska exemplet på hur entaktsmangel skall låta. Trummisen bankar besinningslöst på trummorna, gitarrerna svider i skinnet och sångaren låter som om han skall till att spy upp lungorna.

Extra plus för att de har svenska låttitlar och sjunger förmodligen på svenska på sina ställen. Men det kan du ge dig fan på att du inte hör! Det är bara att betala och vara både nöjd och glad efteråt.

Napalm Death: Enemy of the music business (Dream catcher)

Faktum är att jag dömde ut Napalm Death för många år sedan. Bandet som startade grindcore vågen på 80-talet men som därefter övergick till att spela pissljummen metal och på förra plattan rentav exprimenterade med normal sång. Därför är det glädjande att konstatera att de på sin nya platta är "back to the roots". Musiken kan närmast beskrivas som en blandning av de bägge plattorna "Emptiness of despair" och "Utopia banished". Det vill säga ett svävande gitarrsound mixtrat med rejält sväng och som rymmer feta grindpartier.

Och de har fått till en riktigt bra grindmetalplatta där låtarna fastnar i skallen och där det är svårt att få fötterna att sitta still. Jag blir själv tillsagd på jobbet flera gånger när jag i bästa gutturala stil försöker sjunga texten till hitar som "volume of neglect", "thanks for nothing" och "necessary evil".

Textmässigt är det inte så mycket traditionell metal utan Napalm Death har övergått även här till det gamla stuket med texter mot fascism, imperialism och småborgerlig livsföring. Den här plattan rockar som di unga säger nuförtiden.

Tomorrow will be worse - volume 2 (Sound pollution)

Andra samlingen med det här namnet från Sound Pollution. Medan den första uteslutande var grind och power violence så är banden på den här plattan punk, käng och hardcore.

Även om det inte saknas grindpartier här. Krigshot bidrar med de absolut bästa låtarna de gjort hittils. Rå rens i den gamla goa Mob 47-skolan.

Näst bäst bidrag står brasilianska Mukeka Di Rato för som bjuder på pogovänlig musik. Men sen är det tunt med glädjeämnen. Uncurbed bidrar med några låtar som redan finns med på deras senaste cd, och engelska Scalplock fortsätter konsekvent att ha urtrista akustiska protestvisor från 60-talet med innan sina låtar. Den här skivan kan du lätt klara dig utan.

Totalitär/Disclose - split-LP (Y.O.J. records)

En split mellan ett svenskt och ett japanskt band. Och inte vilket band som helst : Totalitär! Kungarna inom genren och ett av de få band som fortfarande förnyar kängpunken. Detta är förmodligen det bästa de gjort sedan gamla fabulösa "multiinternationella mördare". Arg, klockren hård musik som verkligen känns i maggropen.

Japanska Disclose låter precis som Discharge. OK, det är schyssta låtar men så värst nyskapande är det inte. Men om du gillar D-takt och är helsåld på allt som låter som Discharge är den här ett måste.

recensioner





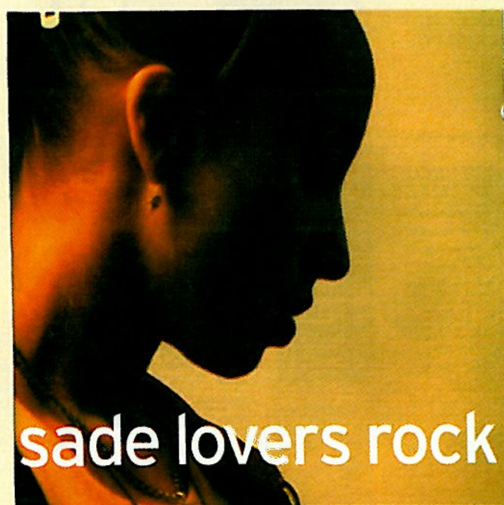
En rejäl dos attityd

Erykah Badus musik är ett hopkok av r'n'b, jazz och funk. Hennes andra skiva Mama's Gun är mer spretig och experimentativ än debuten Baduizm. Badu gör ingen smörig listsoul, utan musik med en rejäl dos attityd. Texterna handlar mycket om personlig frihet och frigörelse. En del är rent skryt om att Badu kan få vem hon vill (men avstår för att snubben i texten inte behandlar kvinnor med respekt), och att det är viktigare att kunna "bust a rhyme" (vilket Badu verkligen bevisar att hon kan) än att ha snygg kropp och dyra kläder. Men texterna är inte det viktigaste på den här skivan. Badus röst skulle låta bra vad hon än sjöng. Musiken har skönt flyt – en cool skiva av en cool brud, helt enkelt.

Matilda Köhlmark

Erykah Badu: Mama's gun
(Motown Records)

Välfriserad och medveten soul



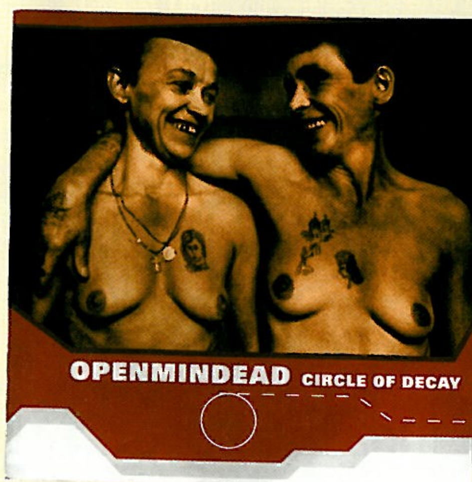


Det var länge sen musikvärlden hörde av Sade, men nu är hon tillbaka med en ny skiva. Hennes musik har beskrivits som "lyxig" musik för rika överklasstyper, något som hon själv inte förstår eftersom hon ser sin musik som väldigt privat. Och jag förstår henne. För trots att det är sofistikerad, välfriserad soul, och trots att många av texterna faktiskt känns ganska allmängiltiga, kan Sade verkligen framföra dem så att de låter äkta. Man tvivlar inte på att hon menar vartenda ord hon sjunger. Musiken är stramt hållen och ganska tystlåten, vilket får hennes röst att låta väldigt nära. Och tvärtemot vad man kan tro tar hon också upp en del politiska ämnen på skivan. I "Slave Song" betonar hon vikten av att afroamerikanerna ska känna till sitt ursprung men inte låta sig nedslås av det. Och i "Immigrant" tar hon upp rasism på ett sätt som för en gångs skull inte känns klyschigt, i och med att hon inte försöker framställa sig själv som en som vet bättre. De flesta låtarna handlar dock om kärlek, både lycklig och olycklig. Och om man bortser från den sönderspelade och smöriga singeln "By your side", som ligger som första spår, så är det den vackraste skivan jag har hört på väldigt länge.

Matilda Köhlmark

Sade: Lovers rock
(Sony Music Entertainment)

Kantigt och obekvämt





Openmindead är ett snyggt namn på ett Gävleband som just gett ut en minst lika snygg sjulåtars–CD. Musiken är dock varken snygg eller polerad, utan kantig, obekväm och skramlig hardcore med udda, ylande sång som samtidigt är helt fel och helt rätt. När låtarna blir längre än två minuter är det riktigt bra, och är det något man önskar så är det att de ska ta ut svängarna och bli ännu mer malande och minimalistiska. Det gör de i låten "Adjustment of low quality" och resultatet blir ett alldeles lysande ångestladdat epos. Ärligt talat trodde jag inte att det fortfarande gjordes intressant hardcore, men efter att ha hört Openminedeads skiva måste jag erkänna att jag hade fel.

Mikael Boberg

Openmindead: Circle of decay
www.openmindead.cc

Tråkigt, slätstruket, gratis

Gratistidningar är något som blir alltmer vanligt. I storstäderna finns dagstidningar såsom *Metro* och *Ever yday* , i småstäderna diverse veckotidningar. Till och med det marxistiska sällskapet *Folkmakt* tänker nu ge sig in i gratistidningsbranschen.

Hybrid som har funnits sedan mars 2000 utkommer sex gånger per år och har över 35000 prenumeranter. Det unika med Hybrid är att de påstår sig göra en tidning som är anpassad efter läsarens intressen. Genom att läsaren fyller i en enkät på Internet ska Hybrid kunna se vad denne vill ha för innehåll i tidningen. Tidningen ges ut i olika versioner, och vilken variant du sen får hemskickad beror på hur du har svarat i enkäten.

Som de flesta andra kommersiella medier finansieras Hybrid helt av reklamintäkter, vilket tydligt präglar innehållet. 24 av 68 sidor är annonser. Det mesta av tidningens övriga innehåll är så fullt av produktinformation att det är svårt att skilja från reklamen.

Nummer 6 av "min" Hybrid innehåller bl a intervjuer med Latin Kings och Hammerfall, en artikel om globaliseringskritikerna Attac där America Vera-Zavala och Martin argumenterar respektive motargumenterar. Vidare finns i tidningen tips om hur man klär sig rätt på jobbet, kortintervjuer om ungas syn på sex, en novell, horoskop och diverse pyssel.

Kortfattat är Hybrid en väldigt tråkig, slätstruken och ointressant tidning.

Men så är den ju också gratis...

ERIK HJÄRTBERG

Hybrid 6/2000
www.acti.se



Vad är egentligen på gång?

"Seattle, Prag och revolten mot en orättvis världsordning" är underrubriken. Min första tanke är att det är på tiden att det skrivs en bok om det. Sedan jättedemonstrationer lyckades stoppa Världshandelsorganisationen WTO:s möte i Seattle 1999 och proteststormen fortsatt i bland annat Prag, har medias försök till analyser ofta varit katastrofala. De har inte kunnat greppa den breda alliansen, och därför nöjt sig med att kalla demonstranterna för "globaliseringsmotståndare". Inget hade kunnat vara mer fel.

I "Proteststormen" ger journalisten Petter Larsson, tidigare ledarskribent på nedlagda socialdemokratiska tidningen Arbetet, en bra bild av framförallt den amerikanska delen av den globala rörelsen. Boken bygger på intervjuer med aktivister, bland annat en amerikansk anarkosyndikalist, och författaren försöker inte dölja sin sympati för demonstrationerna.

Sist i den lilla boken finns ett kapitel med titeln "Några ord om globalisering". I själva verket är det ganska många ord, där Petter Larsson tecknar en intressant bild av det ekonomiska och sociala tillståndet i världen, och funderar lite över framtiden.

Hela kalaset kostar bara 65 kronor, vilket gör boken till en utmärkt gåva till alla som undrar vad som egentligen är på gång i världen.

MIKAEL BOBERG

Petter Larsson: Proteststormen
(Atlas förlag)
www.arenaek.se

Feministisk konst utan stereotyper

"Ett eget rum" hette den separatistiska kulturfestival som ägde rum i Uppsala den 13- 14 januari. Festivalledningen består av två unga eldsjälar, Ida Linde och Elin Mörkberg som, utan bidrag och med en 2500 kronors budget, satte sin idé i verket.

Tankarna kring en feministisk kulturfestival började ta form i början av hösten och behovet av att göra något konkret växte. Ida Linde berättar om festivalens vision:

– Det har varit en hel del feministfestivaler runt om i landet på sista tiden. Det är kul och jättebra förstås, men vi ville ta steg nummer två nu. Vi ville börja från en feministisk plattform och utifrån den diskutera om vår konst. Hur är det egentligen att vara kvinna och konstnär idag? Det finns så många kvinnor som håller på med konst; kvinnor som målar, skriver, spelar musik eller teater, men det är sällan vi får tillfälle att prata med varandra om våra villkor.

Ida tror att "Ett eget rum" behövs, av många skäl:

– Det är viktigt att peppa varandra. Oftast i konstsammanhang dominerar männen och kvinnorna är få. Många kvinnor har fått lära sig att konkurrera med varandra och hacka på varandra, det märks till exempel i konstsammanhang. I vårt individualistiska samhälle tjänar vi inget på att gå ihop, men det är precis det vi måste göra för att förändra våra villkor. Sen är ju kultur en väldigt bra kampmetod. "Ett eget rum" skapar vi tillsammans här och nu, för att bland annat diskutera strategier och tillvägagångssätt att få mer utrymme, och i slutändan krossa patriarkatet. Men det är förstås också ett lysande tillfälle att ta del av varandras konst och peppa varandra.

Ida och Elin hyrde Grand, en gammal biograf med tillhörande café, för 1 500 kr. Sen annonserade de på Motkraft, men framför allt så pratade de. Pratade, pratade och pratade, med alla feministiska konstnärer de kunde hitta, för att lägga upp program för ett dygn med ständigt pågående scen och stora salen fylld med konst. Men där ställdes de även inför en ny fråga, för alla konstnärer de frågade sa:

– Ja, jag är feminist. Men jag vet inte om min konst är feministisk...

Ida och Elin började fundera även kring det. Blir konsten feministisk för att vi är feminister? Eller måste konsten ha ett feministiskt budskap?

– Vår konst är vårt uttrycksmedel. Därför tycker jag att det räcker med att det är en feminists uttryck, utan att det till exempel behöver föreställa en kvinna med hår under armarna. Men alla tycker inte så, det är det som blir så spännande...ler Ida.

Och Ida och Elin lyckas verkligen. Hela festivalen går ihop ekonomiskt, den ger till och med en liten vinst, som de kan ge som resersättning till dem som fått resa riktigt långt. Programmet är späckat från lördag klockan tolv till söndag morgon. Att ha festivalen i ett dygn, var det också en tanke med.

– Våra föräldrar hade en liknande feministfestival. De sa att om de skulle krossa patriarkatet skulle de få vara uppe hela natten, men de gick och la sig. Och det blev liksom en fix idé för oss. Vi ska satsa helt, vi ska ta det här hela vägen ut och inte gå och lägga oss utan dansa och prata och ha roligt hela natten, förklarar Ida.

På programmet hittar vi allt möjligt; det är teater, musik, föredrag och diskussioner. En intressant föredragshållare är Barbro Werkmäster, som var med i Grupp 8 på 70–talet, den första större kvinnogruppen som entusiasmerade kvinnor i olika yrken i kvinnofrågor. Barbro har med sig diabilder på olika konstverk från sent 60–tal och fram till 80–talet. Detta var en guldperiod för den feministiska konsten. Aldrig har den varit så omfattande och haft så mycket att förmedla. Barbro börjar visa olika foton på helt "vanliga" kvinnor, till skillnad från de modeller som hade härskat under 60–talet. Fotona visade levande kvinnor till skillnad från "döda" modeller.

Temat med den vanliga kvinnan fortsatte att prägla 70–talskonsten världen över. Många konstverk rörde arbetsglädje, frihet och folkets rätt till konsten. Andra ville lyfta fram de gamla kvinnoyrkena, husmodern, städerskan och diskerskan. Man gjorde konstverk av skurhinken, skurtrasan och skurborsten. Många kvinnor arbetade på textilfabriker, vilket gjorde att textilkonsten utvecklades. Barbro visade foton av en broderad Moa Martinsson och textiltrycket Vietnam. Konsten rörde sig mycket kring barn, graviditet och förlossning och hur kvinnan hänvisas till sig själv. Tavlor av konstnärinnor, där de har porträttet av sig själva i sitt eget knä, eller där de är hänvisade till sina barn på ett eller annat sätt.

Ida Linde och Elin Mörkberg drog igång en feministisk kulturfestival med 2500 kr i budget

Barbro berättar att hon någon gång på 70–talet gjorde en analys av barnboken Tomtebobarnen, där hon utmålade kotten som en fallossymbol (den analysen fick hon emellertid mycket kritik för). Men det var också mycket könsperspektiv i den 70–talistiska konsten. Det finns en mängd olika konstverk som avbildar kvinnans kön, kvinnans sköte blev en symbol för kvinnans skönhet och styrka. En installation Barbro visar är en parafras på den sista måltiden. I stället för Jesus och hans tolv lärjungar, finns det tretton olika installationer, av olika kvinnosköten, där varje konstnärinna fått göra varsin vagina. Den ena vackrare än den andra! Här myntas uttrycket ”de vaginala färgerna”, som är ungefär mellan ljusrosa till purpur och mörklila.

Barbro avslutar med en av sina favoritbilder, ett textilkonstverk av en flicka som cyklar naken med håret dansande i vinden – en bild av kvinnlig frihet.

Bland teaterutbudet fanns bland annat Teatermaskinen med sin föreställning ”En dum blondin”. Föreställningen är en trettio minuter lång monolog, spelad av Åsa Linder. Den ingår i en serie av fristående monologer rörande olika ämnen, till exempel arbetslöshet, sexuella övergrepp på barn, eller som i det här fallet om hur det är att vara ung kvinna idag. På en halvtimme hinner Åsa Linder ta upp många känsliga ämnen, alltifrån kvinnorollen i både familj och media, till anorexia och självdestruktivitet. Föreställningen är så suveränt träffande, att diskussionen efteråt blir en aning återhållsam – men dock nödvändig.

Som ett litet ljus i mörkret kom sen Ronja Linder och läste några roliga och vackra texter. Med sitt finurliga språk berättar Ronja om konsumentmakt och hur det är att cykla med alldeles för tunga matkassar, något som får oss alla att känna oss lite lättare om hjärtat.

Vidare på programmet fanns gatuteatergruppen Skrämselhicka, Stockholms Anarkafeministkör, diskussioner rörande livet som kvinna och konstnär, en eldshow och det helt otroligt sköna debutbandet Johnny Maraccas – som fick alla glada feminister att dansa. Sammanfattningsvis var festivalen otroligt lyckad och givande. Under festivalen startades även K-verket, ett kulturnätverk för alla kvinnor som vill fortsätta driva den feministiska kampen inom kulturlivet framåt.

Anna Sörenson

Utrikespolitisk krönika: Abe Bergegårdh

Bill Clinton - mördarmaskinen

Precis som TV-journalister, krönikörer och ledarskribenter vill jag tacka den amerikanske presidenten Bill Clinton för hans åtta år i Vita huset. I likhet med sina tidigare kollegor är det en diger lista av prestationer vi kan sätta på hans konto. Fast jag kan fortfarande inte förstå vad hans gubbsjuka beteende har med presidentämbetet och resten av mänskligheten att göra?

Vi som inte nöjer oss med att enbart lyssna på det senaste ytliga pladdret från den allt mer fragmentariserade, angloeurocentriska och icke-substantiella nyhetsbevakningen förstår att det mesta är tomt prat och rena fantasifoster. Vi kan inte dra andra slutsatser än att antingen har dagens kommentatorer en bedrövlig utbildning eller så är de bra slappa och dumdryga eller bär på ett sjukligt tunnelseende. Då det inte krävs ett geni för att få fram fakta, detaljer och information om nedanstående.

Den påstådda ekonomiska framgångsvåg som USA upplevt under 90-talet är mest nys för den vanlige arbetaren på gatan. Faktum är att både arbetstid ökat, och reallöner sjunkit i relation till 1989 och 1979. Faktum är att det sociala "välfärdsprogram" som Clinton använt brösttonerna för att framhäva i praktiken inneburit försämrade förhållanden för de sämst ställda och kastat ut ett otal från systemet. Faktum är att de flesta av de 22 miljoner nya jobb som "skapats" är underbetalda och stressiga, där den enskilde kan få sparken på stående fot. Faktum är att produktionsökningen är lägre än under 60- och 70-talen. Faktum är att den faktiska arbetslösheten ligger kring OECD-nivå, men siffrorna friseras genom att bortse från dem utanför systemet och de två miljoner (!) amerikaner, framförallt ickekaukasier, som sitter i fängelse. Faktum kvarstår – den ekonomiska boomen berör topp- och mellanskiktet. Detta bekräftas än tydligare då hälften av väljarna inte ens anser det vara mödan värt att släpa sig till röstbåset - både den tillträdande Bush och den avgående Clintons mandat stödjer sig på *mindre än 25 procent av väljarbasen!*

När det gäller vår gode vän Clintons utrikespolitiska prestationer kan vi till en början lyckönska för fullträffen i Sudan, att i strid med internationell rätt spränga en livsnödvändig medicinfabrik i luften kan aldrig vara fel. Men missilattacker och bombningar *en masse* har varit Clintonadministrationens kännetecken från början till slut. Under hela hans tid vid makten har det amerikanska flygvapnet i gott samråd med den brittiska knähundens dito utfört nästan dagliga attacker i södra och norra Irak. Sammanlagt 10 000-tals attacker har utförts med 100-tals civila offer som följd, allt i strid mot internationell rätt och utan FN-sanktion. I Jugoslavien fortsatte terrorn från ovan, det var inte bara den kinesiska ambassaden och journalisterna i Belgrads TV-hus som fick smaka på frihetens sötma, utan den "humanitära bombningen" med utarmat uran omfamnade även en mängd kosovoalbanska och serbiska civila. De materiella skadorna kan uppgå till så mycket som 500 miljarder. Återigen får folket betala dyrt för skurkarnas nycker, för vi är bara brickor i deras spel, oavsett om de stavar namnet Milosevic eller Clinton.

Inblandningen världen över för att försvara friheten, demokratin och de mänskliga rättigheterna har fortsatt i traditionell god amerikansk helyllestil; militärstöd till fria demokratiska stater med god omsorg om sina medborgare - Turkiet, Saudiarabien och Peru; handelsembargo mot de som inte insett att det endast finns en deterministisk väg mot lyckoriket - Libyen och Kuba; Vietnamrevival i Colombia för de som inte insåg att västerns tappra pojkar faktiskt slogs för den goda saken – American apple pie a la Saigon; omutbart stöd till de frisinnade, pacifistiska och toleranta i den ickerasistiska staten Israel.

Det pratades mycket om att det rådde en ny världsordning när det degenererade Sovjetimperiet brakade sönder, att historien var slut och att "världssamfundet" inte längre skulle acceptera några skurkstater ledda av korrupta girigbukar och råa sällar. Visserligen har det tagits små ansatser åt det hållet med krigsförbrytarterminaler i Tanzania och Haag, jakten på Pinochet och beslutet om att upprätta en permanent internationell domstol för att behandla brott mot mänskligheten. Men i praktiken har det visat sig, i synnerhet när de gäller Haagdomstolen, att dessa instanser varit oerhört selektiva. Både Kroatiens förre, numera avlidne, president Tudjman och den bosniske Izetbegovic är klart skyldiga till etnisk rensning och krigsförbrytelser. Det är knappast en slump att båda dessa varit allierade med västmakter. Men om vi verkligen suktar efter en ny världsordning där faktiskt de riktigt fula fiskarna får stå för sina ogärningar krävs det att statuera ett rejält exempel.

Bill Clinton är de facto medskyldig till etnisk rensning av 100 000-tals serber i kroatiska Krajina 1995. Utdrivningen planerades av höga amerikanska militärer som också i strid mot det gällande vapenembargot från FN försåg kroaterna med avancerad militär utrustning. Presidenten kan omöjligt ha varit ovetande om detta. Vidare är Bill Clinton den ytterst ansvarige för de 1,4 miljoner irakier, varav ca 500 000 barn, som FN-organet FAO m fl uppger har avlidit enbart på grund av det USA-initierade embargo som upprätthålls mot landet. Saddam Hussein sitter i orubbat bo men Clintons utrikesminister anser det "vara värt priset". Åtalspunkten är glasklar och historiens dom kommer att vara stenhård: FOLKMORD.

Det är dags att vända blad i historieböckerna, det nya millenniet ska vara folkens historia, den tid då vi skapar vår egen framtid. Låt Clinton stå där på de åtalades bänk med byxorna nere som en symbol för det primitiva, det barbariska, det förgångna. Vi däremot – vi är framtiden.

Intresserad av SUF?

Kontakta Samordningsgruppen eller din närmaste lokalklubb!

SUF:s Samordningsgrupp
Box 6507, 113 83 Stockholm Tel: 08-673 11 15
suf.sog@swipnet.se http://www.suf.cc

SUF:s Internationella Kommitté
suf.ik@hushmail.com
(Kontaktas annars via SUF-Gävle)

SUF-Arvika
c/o Arvika LS, Kyrkogatan 40A, 671 31 Arvika
Tel: 0570-103 07
sufarvika@usa.net
http://www.come.to/suf-arvika

SUF-Eslöv
suf-eslov@hushmail.com
http://www.suf-eslov.org
(Kontaktas via Samordningsgruppen)

SUF-Falun
c/o Falu-Korsnäs LS
Trotzgatan 32-34D
791 71 Falun
Tel: 023-26 354
suffalun@hotmail.com
http://www.motkraft.net/fusk

SUF-Gotland
c/o Gotlands LS, Signalgatan 13D
621 47 Visby
Tel: 0498-21 31 83
suf_gotland@swipnet.se

SUF-Gävle
Box 6113
800 06 Gävle
Tel: 0740-18 39 71
suf-gavle@hushmail.com
http://www.redrival.com/suf_gavle

SUF-Göteborg
c/o Göteborgs LS
Box 7267
413 01 Göteborg
Tel: 031-711 23 04 (tors 18.00-20.00)
suf_gbg@hushmail.com

SUF-Halmstad
c/o Hålet, Box 399
301 09 Halmstad.
suf_hstd@hushmail.com

SUF-Helsingborg
suf_hbg@hotmail.com
(Kontaktas annars via Samordningsgruppen)

SUF-Hudiksvall
(Kontaktas annars via Samordningsgruppen)

SUF-Kalmar
Box 229
391 22 Kalmar
suf-kalmar@hushmail.com
http://come.to/suf-kalmar

SUF-Karlskoga/Degerfors
(Kontaktas via Samordningsgruppen)

SUF-Karlstad
c/o Karlstads LS
Brogatan 14
654 60 Karlstad
Tel: 054-21 64 90
suf-karlstad@hushmail.com

SUF-Katrineholm
suf_kholm@hotmail.com
(Kontaktas annars via SUF:s Samordningsgrupp)

SUF-Kungsbacka
suf-kungsbacka@hushmail.com
(Kontaktas annars via SUF:s Samordningsgrupp)

SUF-Linköping
suf-lkpg@freebox.com
(Kontaktas annars via SUF:s Samordningsgrupp)

SUF-Luleå
Bergsgatan 2
972 42 Luleå
info@suf-lule.org
http://www.suf-lule.org

SUF-Lund
c/o Lunds LS
Box 1642
220 09 Lund
Tel: 046-211 06 23
suf_lund@hotmail.com
http://www.motkraft.net/suf_lund

SUF-Malmö
Box 7063
200 42 Malmö
Tel: 040-12 61 78
suf_malmo@hushmail.com

SUF-Motala
suf_motala@hotmail.com
(Kontaktas annars via Samordningsgruppen)

SUF-Norrköping
c/o Norrköpings LS, Box 1009
600 40 Norrköping
Tel: 011-13 18 55 (mån 17.30-18.00)
suf_norrkoping@mail.com
http://suf-norrkoping.subnet.dk

SUF-Piteå
sufpitea@spray.se
(kontaktas annars via Samordningsgruppen)

SUF-Sandviken
c/o Sandvikens LS, Box 246,
811 27 Sandviken, tel: 026-25 90 09

SUF-Skaraborg
(Kontaktas via
Samordningsgruppen)

SUF-Skellefteå
Box 32, 931 21 Skellefteå
suf_skelleftea@hotmail.com
http://www.motkraft.net/suf-skelleftea/

SUF-Stockholm
c/o Stockholms LS
Bergsundsgatan 10 nb
117 37 Stockholm,
Tel: 08-658 62 69,
suf_sthlm@hushmail.com
http://www.motkraft.net/suf-sthlm

SUF-Strängnäs
Box 139, 645 22 Strängnäs
suf-strangnas@hushmail.com
http://www.motkraft.net/suf-strangnas

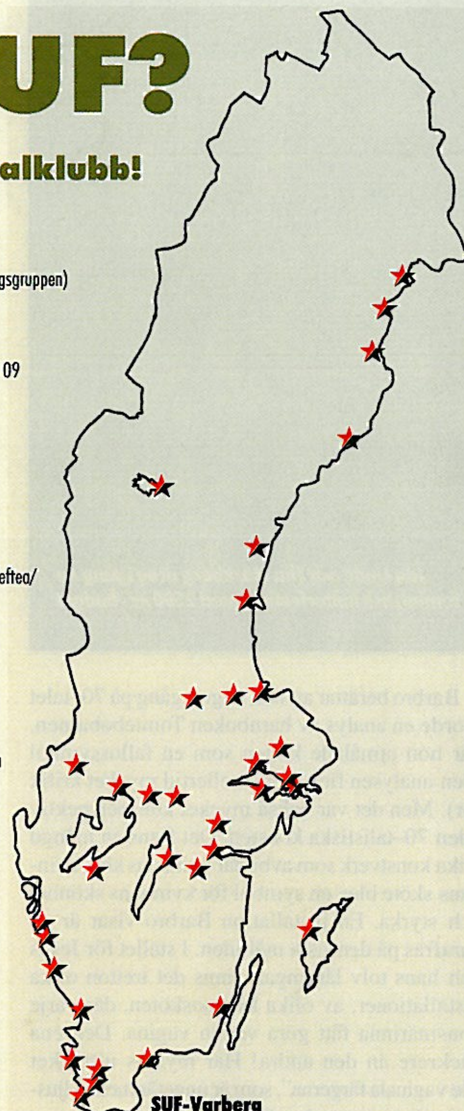
SUF-Sundsvall
C/o Östra Medelpads LS
Box 357
851 05 Sundsvall
suf.sundsvall@hushmail.com
http://suf.sundsvall.st

SUF-Sölvesborg
suf_sbg@hypatia.every1.net
(Kontaktas annars via Samordningsgruppen)

SUF-Täby
suf_taby@hushmail.com
http://come.to/suf_taby
(Kontaktas annars via Samordningsgruppen)

SUF-Umeå
c/o Umeå LS, Fabriksgatan 1
903 31 Umeå, Tel: 090-77 21 00.

SUF-Uppsala
c/o Uppsala LS
Sysslomansgatan 13
753 11 Uppsala
Tel: 018-69 46 89
suf-uppsala@telerymd.com
http://www.motkraft.net/suf-uppsala



SUF-Varberg
Suf-varberg@mailcity.com
http://bizarr.blipp.com/suf
(Kontaktas annars via Samordningsgruppen)

SUF-Västerås
c/o Västerås LS
Norra ringvägen 28
722 15 Västerås
021-13 26 87

SUF-Örebro
Engelbrektgatan 35
702 13 Örebro
019-10 60 65
orebro_suk@hotmail.com

SUF-Östersund
suf_osd@yeayea.com
(Kontaktas annars via Samordningsgruppen)

Prenumerera på Direkt Aktion

80 kr för 6 nummer

Förberedelser inför Göteborg

Sätt in pengarna på Pg: 64 99 67-7 eller skicka in talongen här bredvid

- [ ] Jag vill prenumerera (6 nr för 80 kr).
- [ ] Jag vill stödprenumerera (6 nr 150 kr).
  Min nya prenumeration ska börja med nummer .....
- [ ] Jag vill beställa följande gamla nr ....
  för 15 kr styck, inklusive porto.
- [ ] Jag vill ha information om SUF

NAMN ______________________

c/o ______________________

GATA ______________________

ADRESS ______________________

TELEFON ______________________

Publicerad i D.A. nr 27

PLATS FÖR PORTO

DIREKT AKTION
BOX 6507
113 83 STOCKHOLM

Ändringar av klubbadresser skickas till suf.sog@swipnet.se